Haziran 2015-06 6 TL (KDV Dahil) K.K.T.C 7 TL

Gezi çıkartması ve 2014 yıllığı hediyeli

BAYAN YANI

42

İmam nikahı yasallaştı!

Anayasa Mahkemesi resmi nikah olmadan imam nikahı kıyan çiftlere verilen cezayı kaldırdı.

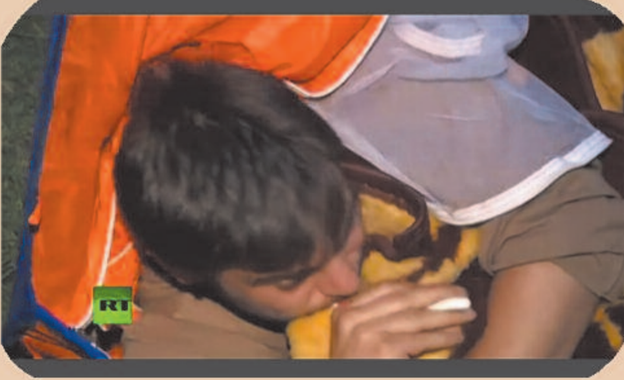

ISSN 2146-1384
9772146138008

İKİ YIL ÖNCE...

Betül Yılmaz

ÇADIR: Önceden çadır benim için şehirden tiksindiğimde, betonla ve beyaz yakalıyla kaplı olmayan bi yerde, deniz kenarı olur, orman olur doğayla başbaşa kalabilmemi sağlayan bi ekipmandı.

Geziden sonra, Şehirde kalan son ağaçların içinde direnmek için mükemmel bi sığınak olmuştur. Yukarıdaki resim gezideki ağaçları korumak için orda yatıp kalkan bir çapulcuya aittir. Çocuk sabah dişlerini fırçalarken polisler tarafından çadırı ittiriliyor ve bu daha başlangıç.

BEZ MASKE: Bu ekipmanı ottan boktan kıllanan japonlar kullanır diye bilirdim, Ustalar filan da kullanabilir, michael Jackson da kullandı fotosuyla

(böyle herşeyi anlatıcam) ama biz fakir direnişçiler polisin üzerimize sıktığı gazdan bi nebze olsun kurtulmak için kullandık, bi halt'e yaramadığı için yine yaratıcılığımızı kullanmak zorunda kaldık ve → TALSİT

KADIN BAĞI: Tabir edilen bu emici ekipmana talsit denilen mide ilacını suyla karıştırıp emdirdik ki az biraz nefes alabilelim. İnsan hergün bi şey öğreniyor, ben en çok iki sene önce haziranda öğrendim. Mesela yine o dönem screenshot larından bi örnekle,

PUDRA: Pişiklere sürülür sanırdım, bebe poposuna filan ama piştinlere sürüldüğünü hiç bilmiyordum. Makyaj malzemesi olanını da çok kullanmamak lazım çünkü bu ölü de bi çirkinliği zaten kapatamassın, insanın içi dışına yansır hesabı...

POLİS: Emir demiri keser, düsturuyla hareket eden, varsa insiyatifini de vatanı ölesiye döverek → kullanan paralı para askermiş. Yeri gelince esnaf da polismiş bkz. palalı kendisi benim eski bakkal, işleri büyütmüş yani tüp kebabcılığa da el atmış gerçek bir esnaf, polisin yarısı heyyavrum!

TAKSİM MEYDANI

31 mayıs'a kadar meydan benim için kalabalık kaçılası bi yerdi, o günlerde kalabalıktı ama kalabalık da anlamını değiştirdi benim için, Biz onlar yoktu, birdik, birliktik, tektik.

ÖTEKİ DİYE KAKTIRILAN: Sokakda biramı içerken, bakışlarıyla döven zihniyetle, erik paylaştık, muhabbet ettik, bazı üstsüz sado-mazo adamlar dan bahsetmedik hayal gücümüz el vermedi ama o an eşittik ayrım ne bi bir bez parçasıydı ne bi tutam saç. Tüm bacılar mutlu son rahatol.

LÜKS OTEL: Hayatım hiç kalmadığım, içinde gezmediğim bi yere tuvalet için ya da gazdan kaçarken rahatlıkla girdim. Çünkü 2 sene önce Haziranda, Sınıf, para ve hiyerarşi bitmişti. Sistem tersine dönmüş tek dert paylaşım olmuştu. Ütopyaydı bi ay da olsa yaşamak güzeldi.

KORKU

31 mayıs günü evden çıkarken korkuyordum, evin bahçesindeki çiçeklere son kez baktığımı düşünerek meydana gittim. Oysa sadece korkuyla hayata baktığım son günmüş, Korkum sevgiye dönüştü → Ben ethemi sevdim, Ali ismaili, Abdullahı, Ahmeti, Mehmeti, Mustafayı sevdim. O gün orda olan, kalbi orda atan herkezi sevdim, artık → Artık korku bitmişti sadece sevgi vardı. Sanıldığının aksine sevginin karşıtı, nefret değildi, korkuydu. Bu yüzden artık hiç korkmayalım → SADECE SEVELİM, ayrımlara hayır diyelim, baskılara hayır.

BENCE MÜMKÜN!

Gezide bunu başardık, Neden devamı olmasın.

Not: Yazımı okumakta zorlananlara özür, tıpkı 2 yıl önceki gibi akıp gitti herşey, sevgiler.

Şırnak'ın Silopi ilçesinde Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen çocuklara, tomalara bindirilerek şu sıktırıldı.

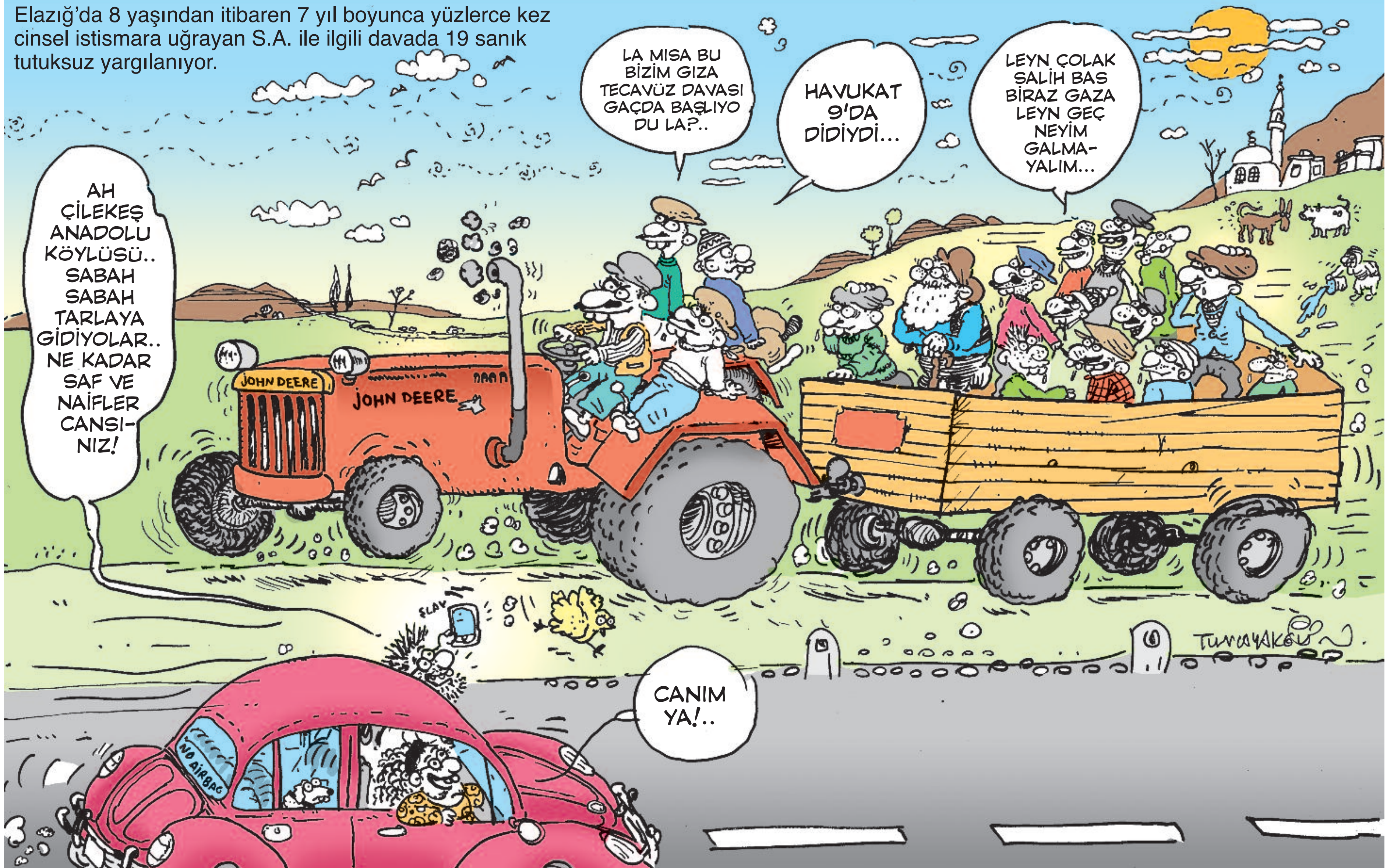

Ethem Sancak: "Erdoğan'ın dürüstlüğünü, yiğitliğini gördüm, gördükçe aşık oldum. Doğrusu solculuk dönemimde Mevlana ile Şems'in arasındaki aşka anlam veremiyordum. Tanıdıktan sonra gördüm ki, böyle bir ilahi aşk iki erkek arasında olabiliyor."

BAYAN YANI GÜNDEM

Elazığ'da 8 yaşından itibaren 7 yıl boyunca yüzlerce kez cinsel istismara uğrayan S.A. ile ilgili davada 19 sanık tutuksuz yargılanıyor.

BAYAN YANI Haziran 2015-06 Aylık yaygın süreli yerel yayındır

BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına **Sahibi ve Yazışleri Müdürü** Tuncay Akgün

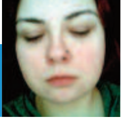
Renklendirme Editörü Fikret Özdemir

Satış Müdürü Şener Küçükkaptan

Abonelik Asiye Uludağ (0212) 249 91 13

ADRES: Firuzağa Mahallesi Defterdar Yokuşu No: 19/1A Cihangir-Beyoğlu/IST **TEL:** (0212) 292 9450 **FAX:** (0212) 251 5754 **BASKI:** LeMan Ofset **Tel:** (0212) 858 00 93 **DAĞITIM:** DPP A.Ş.

Ezgi Aksoy

aksoyezgi@gmail.com

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

• 21 Aralık 2012'de kıyamet kopmadı; ama 2013 Haziranında İstanbul sokaklarında, **Gezi Parkı** civarında, kıyamet gibi bir şey koptu, isyan gibi bir şey çıktı, devrim gibi bir şey oldu... Yüzbin koldan alevlendik, harlandık ve sel gibi sokaklara aktık. Öfkeden sokaklarda patladık. Sonra duruldul... Öfkemiz tam anlamıyla dinmese de, evlere çekildik. Şimdi o parkta, yıkamadıkları o son "kurtarılmış" kara parçasında, vaktinden çok önce hayatını yitiren 9 gencin hayaletleri dolaşıyor. Bir kısmı o parkı hiç görmemişti bile. Ey büyük, görkemli Haziran! Gene geldin demek...

• 2 yıl önce çevreciler Gezi Parkı'na çadırları kurduklarında, gene büyük bir hışımla dağıtacaklar burayı diye düşünmüştüm. Naif bir direnişin böylesi bir isyan dalgasına dönüşebileceğine hiç ihtimal vermezdim. Lakin evrenin, "**hala umut var**" demek için gizemli yöntemleri varmış; gördük, bildik, yaşadık, alıp göğsümüze sakladık.

• **Büyük Haziran Direnişi**'nin üstünden geçen iki yılda gördük ki, emri verenin kalanlarla derdi hiç bitmedi. **Berkin Elvan**'ın annesi Gülsüm Elvan'ı nereye gittiyse yuhalattı. Demir bilyelerden, sapanlardan söz açtı. Onun izini iz, yolunu yol bilenler yer yer **Abdullah Cömert**'in ailesini, **Ethem Sarısülük**'ün kardeşlerini işsiz, aşsız bıraktı. **Ali İsmail**'in, **Ferit Gedik**'in davalarını oradan oraya sürdü, **Mehmey Ayvalıtaş** davasını delil sunulmadı gerekçesiyle düşürdü. **Soma**'da tekme yiyen **Erdal Kocabıyık**'ı işsiz bıraktı. Be hey kara vicdanlı, be hey kindarlar! Başlatmaya çalıştığınız bu kan davasına sizden başka gönül veren yok, bilesiniz.

• Yüzde 92... Bu topraklardaki en büyük oy oranı, **1982 Anayasası** referandumundan çıkan "evet" oyu oldu. **YÖK, seçim barajı, zorunlu din dersi** falan hep onun, paşanın yadigarı. Ama tabutunun ardında bir kızı, bir de üç-beş asker vardı netekim.

• Bu arada şimdilerde düşünüyorum da, 80'li yıllarda **TRT**'nin yayın politikası "**yeni nesil solcu olacağına psikopat olsun**"du galiba. Yoksa ülkedeki tek kanalda çocukların izleyeceği saatlerde **Kavanozdaki Adam**'lar, **Salıncakta Üç Kişi**'ler, **Clementine**'ler, **Banu Alkan**'ı büssürü adamın kaçırdığı iğrenç filmler, **Ahu Tuğba**'nın "mal yok mu?" diye inlediği bazı tuhaf filmler falan yayınlamanın başka bir mantığı olabilemez.

• Ağaçları pek sevmiyorlar, ama "**ağaç yaşken eğilir**" sözümüzü benimsemişler. **Silopi**'de anaokulu çocuklarını alıp **TOMA** sevmeye götürmüşler. Küçüklükten alışırlarsa, büyüyünce ısırmaz diye düşündülerse demek ki...

• Mayıs ayı da direnişle geçti. **Bursa**'da Renault fabrikasında başlayan direniş, dalga dalga çeşitli fabrikalara yayıldı. Üstelik sendikasız, sivil bir direniş bu. O nedenle öyle büyük ki...

• O direnişte duvarlara asılanlar arasında vardı: "**Sadaka değil hakkımızı istiyoruz!**" İşte bu slogan; Müslüman ülkelerdeki vahşi kapitalizmin özetidir aslında. Halbuki hakkınızı değil, sadaka isteseniz; belki de hakkınızdan daha fazlasını sadaka olarak elde edebilirsiniz. **Ama hakkınızı asla!** İşte bütün mesele bu.

• 1965'te 16 yaşında Amerika'da hayatını yitiren **Sylvia Likens** vardır, bilir misiniz... Çalışan ailesi bu küçük kızı yaz aylarında komşuları **Gertrude Ban-**

ipek özsüslü

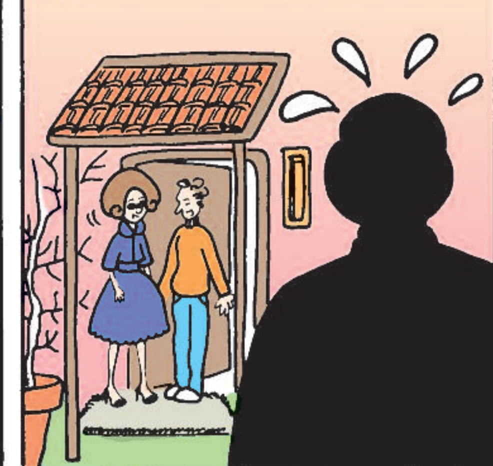

iszewski'ye bırakmıştır. Ancak Gertrude Sylvia'nın "ahlaksız" bir kız olduğuna inanır ve onu cezalandırmaya başlar. İşkence seansları uzadıkça uzar ve işkencecilere Gertrude'un çocukları, çocuklarının

arkadaşları, derken tüm mahalle ve hatta kasaba katılır. İşkence, taciz ve tecavüz, bir bodruma bağlanmış ve ancak hayatta kalacağı kadar yemek ve su verilen Sylvia'yı esir alır. Sylvia üç ay içinde hayatını kaybeder. Bugün Sylvia'nın başından geçenler, başka benzer olaylar yaşanmasın diye, anlatılıyor Amerika'da. Üstüne araştırmalar yapılıyor, koca bir kasaba böyle bir suçu hep bir elden nasıl işledi, hala tartışılıyor. Bu şok, önce utanca, ardından öfkeye dönüşmüş. Şimdi ise sosyal bilimcilere emanet bir araştırma konusu. Bunu niye mi anlatım? Çünkü şimdilerde Türkiye, bizzat İndiana'daki o kasabadır.

• 13-14 yaşında çocuklara 15 kişinin tecavüz ettiği, polislerin evlerinde bizzat polislerin taciz ettiği çocukların bulunduğu bir ülke olarak; en son **Elazığ**'da yaşanan ve aklın sınırlarını yerle yeksan eyleyen inanılmaz bir tecavüz vakası ile, vicdanlı bireyler olarak başa çıkmaya çalışıyoruz. 7 yıl süren ve neredeyse tüm kasabanın iştirak ettiği bir tecavüz bu. Ailenin de haberi var üstelik. Bu olayda mağdur **S.A.** yapayalnız, tıpkı bundan 50 yıl önce Amerika kırsalında yitip giden Sylvia gibi... Geçen ay da yazmıştım; bu cinnet bile değil, bu başka bir şey. Bu kötülüğün vücut bulmuş hali, bu bir Mad Max evreni, "**wasteland**", bu bir distopya... Yaşama ve umuda dair ne varsa, bu yaşananlar, tüm bunların ters yüzü. Bu; çürüme...

• Bingöl'de de mahkeme 15 yaşında 8 uzman çavuşun tecavüzüne uğrayan bir çocuğun olayı öngermesi gerektiğine, öngörmediği için rızası olduğuna hükmetti. Ne kadar yazık ki, bu ülkenin mahkemeleri çürümeye en başta iştirak edenlerden. Şu bilinsin; 15 yaşında bir çocuğun "rıza"sı aranmaz. Korkuyla kabullenme ve çaresizlikten tecavüze ses çıkarmama, rıza da değildir ayrıca.

• Rıza bazen bir gülücük, bazen bir bakış, bazen de kısa bir etek. Ama aslında rıza, kadın olmak... **Kadınsan, rızan var** diyor bu tecavüz kültürü.

• Antalya'da sevgilisi tarafından öldürülen **Deniz Aktaş**, öldürülmeden önce komşularının kapılarını çalmış, ancak kimse kapıyı açmamış. Siz siz olun, bir kadın kapınızı dehşetle çalıyor ve "**beni öldürecekler**" diyerek yardım istiyorsa, düşünmeden o kapıyı açın. Tıpkı **Gezi**'de olduğu gibi; **ağır saldırı var, nolur kapılarınızı açın...**

• Bir ses yarışmasına katılan **Mutlu Kaya**'yı başından vuranın eski sevgilisi olduğu ortaya çıktı. Üstelik Kaya, 4 ay önce onu vuran kişiden şikayetçi olmuş. Toplumsal eylemlerde "**makul şüphe**"yi gözaltı için yeterli gören devletimiz, kadınların ölesiye korktukları ve şikayetçi oldukları adamlar için neden bir çözüm üretemiyor? Daha önce şikayetçi oldukları eşleri, eski eşleri, sevgilileri, eski sevgilileri, yeni sevgilileri tarafından kaç kadın öldürüldü be...

• Bir lastik firmasının mottosu var ya yani; "**kontrolsüz güç, güç değildir**" deyü. İşte o bence söylenmiş en güzel sözlerden biri. Üstelik sanki **Ortadoğu**'yu, yozluğumuzu, yoz coğrafyaları anlatıyor. Daha geçtiğimiz ay bir kadın, **Kuran-ı Kerim**'i yaktığı gerekçesiyle linç edilerek öldürüldü **Afganistan**'da. Sonra aslında öyle bir şey olmadığı ortaya çıktı. Şimdi de onu linç edenleri devlet öldürecek, idam edecek yani. Doğumuzun tarnıları kan, daha çok kan istiyor her gün ve her gece.

• “**Sizin içiniz çürümüş be!**” diyorlar ya hani, hah işte, bizim içimiz çürümüş.

• Bir gasteci geçenlerde bir demeç vermiş ve “**30 bin – 40 bin lira arası maaş alıyorum**” demişti. O nası oluyo lan? Mesela yıkama-yağlamaya göre bi ay 33 bin alıyosun da, bi ay 38 bin mi alıyosun? 10 bin liralık civar nası bi civardır? 10 ayda 10 bin lira kazanamayanları sokağa salsan, devrim yapacak kadar kalabalık bi ülke burası. Biraz daha dikkat edelim rica ederim.

• Hollanda’dan yürüyerek gelen kadın **Bursa**’da tacize uğradı. 40 ülkeyi bisikletle gezen gezgin de **Marmaris**’te emniyet şeridinde yol alırken çarpan biri nedeniyle hayatını kaybetti. Ecnebilerin şunu anlaması gerekiyor; burası bir cangıl, kendi içinde bir habitat, buraya öyle gelemezsin! **Serengeti**’ye öyle tedbirsiz dalıyo musun? Hayır yani bizi doğal ortamımızda gözlemlemek istiyorsanız, hobi olarak gene gözlemleyin; ama biraz kamuflaj, efendime söyleyim biraz tedbir şart.

• **Meral Akşener**’in de kaseti var dediler. Ülkemizde “**kaset**”, atom bombasından daha büyük etki yaratıyor. Çünkü ülkemizde seks, sadece rızayla yapıldığında çogayıp bişii. Hatta **hem ayıp hem günah**. Açıkçası Meral Akşener’in kasedi var mıdır, yok mudur bilemem. Bilmek de istemem. Çünkü bu konuda Meral Akşener’in haklılığını savunurken “o kadın öyle şeyler yapmaz” demek yerine, “**size ne lan! Hadi şimdi dağılın!**” demek icap ediyor. Çünkü size ne lan demedikçe, o kasetler çekilmeye devam edecek cancağzım.

• Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı **Ayşenur İslam**, “**Aile bütünlüğünü korumak için TOKİ konutlarında artık 1+1 dairelere izin vermiyoruz**” açıklamasında bulundu. Çünkü biz su gibi, konulduğumuz evin şeklini alıyoruz ya... Kaç odalı eve konulursak, o kadar çocuk falan yapmamız icap ediyor ya... Ve biz yine aile bütünlüğünü de inşaatta minik oynamalar yaparak düzenliyoruz. **Beton**, Türk aile yapısının da ayrılmaz bir parçası ve de bi yerde **teminatı** neticede. Ama asıl meselemiz; kimse yalnız yaşamasın, mazallah kendi rızalarıyla sevişirler...

• Ethem Sancak, “**Erdoğan’ı tanıdıkça aşık oldum, Mevlana ile Şems arasındaki aşkı anlıyorum artık**” diyor. Doğrusu bu ve benzeri söylemlerin analizini yapacak kadar yetkin hissetmiyorum kendimi. “Baldan tatlısınız”lar, “ısırırım”, “yalarım”lar, “karım kızım feda olsun”lar falan kesinlikle çok absürt, çok “oha lan” beyanatlar, kabul... **İşte bunlar ülkecek Freud’a çok ihtiyaç duyduğumuz günler ey ahali.**

• **İrlanda**, referandumla eşcinsel evliliği yasallaştıran ilk ülke oldu. Biz de işte “eşcinsel aday çıkarıyorlar” ile “tanıdıkça aşık oldum” arasında gidip geliyoruz. Gidilecek uz, katran bir yolumuz var. Ama olsun **gökkuşağı**, sen diren yine de!

• **Yiğit Bulut**, iki silahıyla Cumhurbaşkanını koruyacakmış ya, **Hürriyet**’in Mursi haberinden etkilenip gaza geldiler ya... Ben merak ediyorum mesela, neden iki silah? Acaba birini mutfak masasının altına koli bandıyla yapıştırdı da öbürünü de banyoda dolabın arkasına mı bantladı?

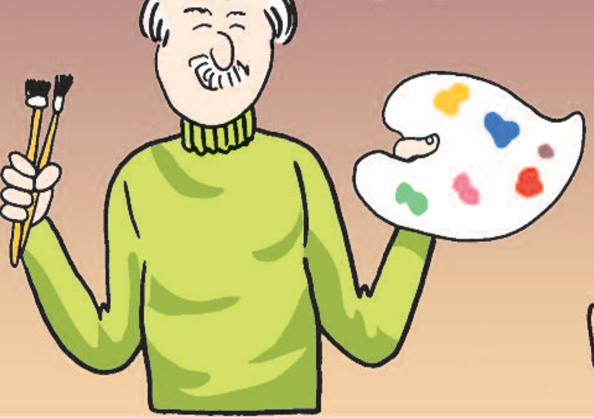

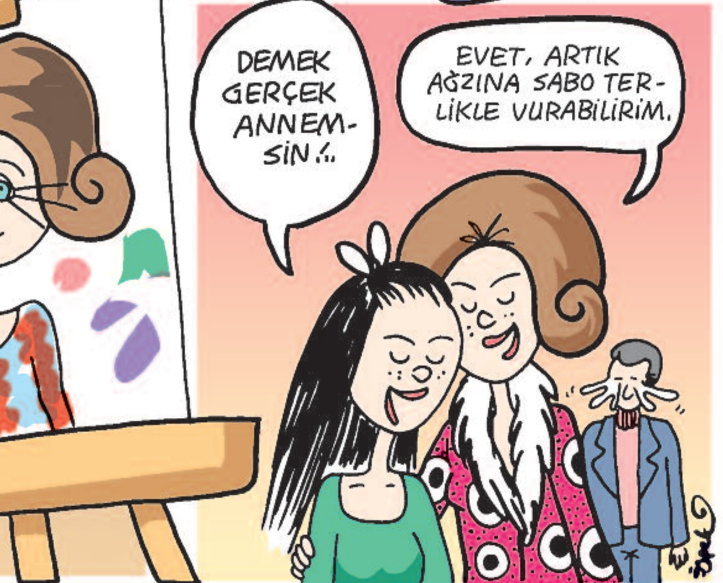

• Adamlar **Mursi**’yi idam edecekler, bundan da gene bizim Cumhurbaşkanımız mağdur. Ya bunu nasıl yapıyorsunuz gerçekten hayranınızım ya...

• Mastürbasyon yapan kimselerin elinin, öbür dünyada hamile kalacağını öğrendik. Bir de bu hocamız şöyle buyuruyor; “**Bir de evliymiş bunu yapan. Hadi bekar olsa evlen kurtul diyeceğim**”. Ya çogafedersiniz ama çok iğrençsiniz be! Pis adamlar! Mastürbasyon yapmayayım günahmış, en iyisi bi karı alayım da onu sigeyim he mi?

• Amerika’da **Baltimore** olay-

larında gözaltına alınan tüm siyahi göstericilerin kefaretini **Jay Z.** ödemiş. Ne var onda, adamın neredeyse ayakkabı kutularını dolduracak kadar çok parası var demeyin. Burada **Silopi** ya da **Yüksekova**'da olan olaylarda gözaltına alınanlar için mesela bir **İbrahim Tatlıses**'in, bir **Yılmaz Erdoğan**'ın anında harekete geçtiğini falan düşünün bi... Düşünemediniz değil mi. Velhasılı, onların demokrasi simülasyonunun sürümü bizimkinden iyi demek ki.

- "Yetim hakkı" var ya hani yemekten çok korkulan, **Kamp Armen**'de tam da onu yiyeceklerdi neredeyse. Aileleri, akrabaları, geçmişleri ve kimlikleri talan edilmiş bir neslin; elleriyle kurduğu, tuğla tuğla inşa ettiği o kamp, yoğun destek sayesinde şimdilik hayatta. Ömrü uzun olsun dilerim, ama bir yetim kampı olarak değil, bir tarihi değer olarak.

- Cumhuriyet Gazetesi, **Suriye**'ye giden tırlardaki silah görüntülerini yayınladı ve ardından Cumhuriyet'e "terör" suçuyla soruşturma açıldı. **Mustafa Varank** da, "**çatlasanız da patlasanız da Türkiye artık kendi oyununu kuracak**" buyurdular. Bu skandalın elem verici boyutunu da bir kenara bırakacak olursak; bu "çatlasanız da patlasanız da" düsturunu daha ne kadar sürdüreceksiniz? Bu "**biz tek siz hepiniz**" mağduriyetini, bu "**size rağmen**" inatçılığını?

- **Pınar Selek**'in bir yazısında dediği gibi, "**bu ülkede ne iseniz, tam zıttı olmakla suçlanırsınız. Şiddete karşıysanız terör ile, hak-hukuk arıyorsanız hak-hukuk gaspı ile...**"

- Eğer silahlar **ÖSO**'ya gidiyorsa, eğer o silahlarla "**barış**" gelecekse, bu öfke niye o zaman? Eğer o silahlar Suriye'yi bir diktatörden kurtaracak ve "**huzur**" getirecekse, halktan saklamak niye?

- Her bir cümlede bir etnik gruba ya da azınlığa nefret kusan, herhangi bir muhalefette "çok da skimizdeydi" diye atar yapan, bu sürekli "sana mı soracaktım" kabadayılığı... Bıktım inan olsun yıldım artık senden.

- Öfke bir hitabet sanatıydı, **mahalle kabadayılığı** ise devletimizin resmi **diplomasi dili** halini aldı.

- Yeni Türkiye... Biz daha eskisiyle hesaplaşmadan, eskisinin günahlarından arınmadan yenisi de kendi günahlarıyla kuruluyor. Ortak günahlarda buluşanların kurduğu, günah kardeşliği; Yeni Türkiye... Siz, her nerede deliriyor ya da delirtiliyorsanız; yine de cinnetinize sarılın. Cinnetiniz, henüz tamamen delirmediğinizin tek göstergesi.

Kayıp

feyhan güver

EX'TEN TANELER

Raziye Içoğlu

PAPARAZZİYE

• EX evliliğinizi bitirmenize aldatılmanız değil, siz karar verin..

• Geride kalan sevgilileri sanki olduğu yerde donmuş onu bekliyormuş gibi eşlerinden boşananların, ivedilikle yaptıkları, **EX aşklarını arama akımına çarpılmayasınız, dikkat!** Gerideki sevgilinin, ilk aranacaklar listesindeki mutlu yuvanız zincirleme bir kentsel geri dönüşüme dönerek EX olabilir yani ...

• Filmlerde EX'lerinden ayrılırken, hediye verilen kolyeyi, yüzüğü, bileziği denize, uçuruma vs. fırlattıklarında **"aahh orada olsam da tutsam"** diyerek, içim cıız eder.. EX'in ayrılırken hem de biri şişko zamanlarından alyanslarını iyi ki eve fırlattırdım da, minimum iki aylık en sağlam geçim kaynağı halkam olmuştu.

• ATM'lerin mantığı kesinlikle EX'e göre kurgulanmıştır. Çünkü EX, parayı aldığı an, makbuzu, kartı bir saniyede unutacağından, EX kişi banka kartını almadan bankamatikler parayı vermezler..

• Kitap fuarında LeMan'a erkek kardeşi ile gelen Abla, Ramize Erer'in Evlilik kitabını göstererek; **"boşandığın karın evden eşyalarını toplarken bu kitabı da alıp götürmüş"** diyor ve biz imzada dikkat kesiliyoruz birden. Karşımızdaki görümcenin, boşanan gelinin aldığı eşyalar arasında bu kitabın aklında kalması ve geçen senelerde Ankara panelimize yanlarında beş çocukla gelen gelin görümcenin **"biz her şeyi mizah dergilerinden öğrendik"** demesini hatırladım da, demek ki bu öğretisi yüksek yayınlar altın takı setlerinden, beyaz eşya takımlarından önce ilk kurtarılacaklardan kadınlarımız için... Anlaşılan, evden alınacak ziynetler belki bir faturasını öder, ama evliliğinin faturasını ancak bu kitap kurtarır.. Ve karşımızda duran EX Kocaya **"aynı kitaptan verelim size"** dediğimizde sanki bir evlilikten boşanma teklif etmişiz gibi; **"yooo, hayır"** diyor..

• EX'ler Özel günleri hatırlamayı da, kutlamayı da bilmezler ama bu özel kayıtsızlığa vereceğin tepkiyi hiç unutmadan, sana yaşatacakları psikolojik şiddette çok iyi kullanırlar..

• Başkasının EX'ini yeni sevgili diye seçtiğimizde hep ayrıldığı kişi haksız, o haklı sanmaktan vazgeçsek, artık yeni EX'ler türemeyecek mi acaba?

Aşk'ın ısdırabı...

Betül Yılmaz

• EX'ten öncesinde **"Benimle evlenir misin?"** diye evlenme teklifi alırdım, EX'ten sonra **"evlenmeyi düşünüyor musun?"** teklifi alıyorum mütemadiyen ... Artık evlenmemi değil de, sadece evlenmeyi düşünmemi mi istiyorlar acaba?..

• Evlilik; kadının çamaşır yıkayıp, yemek pişirip, taşırıp kotardığı, erkeğin yıkanacak kirlileri ürettiği ve pişirilecekleri tükettiği, bazen para kattığı, cidiyeti tartışılır bir ortak müessesedir. Ve genellikle hayat arkadaşı dışarıdan tutulur.

EX GÜNDEMLİK KAYNIYOR...

• Kocasının vaadleri ile, ***"Seni saraylarda, kraliçeler gibi yaşatacağım, elini sıcak sudan soğuk suya değdirmeyeceğim"* hayallerinin tek bir kadın için gerçekleştiğini milletçe gördüğümüz günlerdeydik ..."** diye anlatacağım binbir gece masallarının girişi olabilirdi sanki... torunlarım olsa idi.

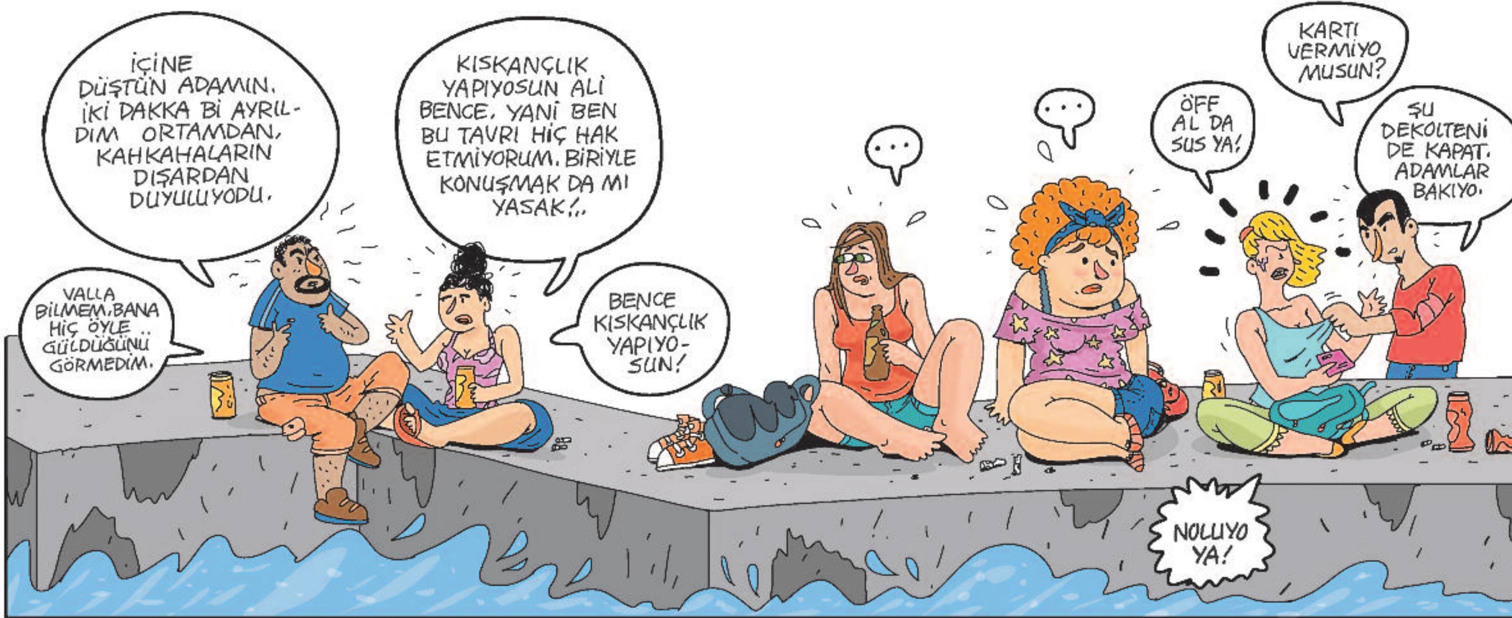

KADIN YANIM

• Yaz zayıflama diyet sezonunun başladığı şu günlerde, bol gelen 11 tane pantolonumu tadilat dikiş ile daraltıp **"başıma iş çıkardım"** diye strese mi gireyim, yoksa kilo alıp 11 pantolumun içine girip **"Ooof iki beden çıktım"** diye mi strese gireyim acaba? Bilemedim ki...

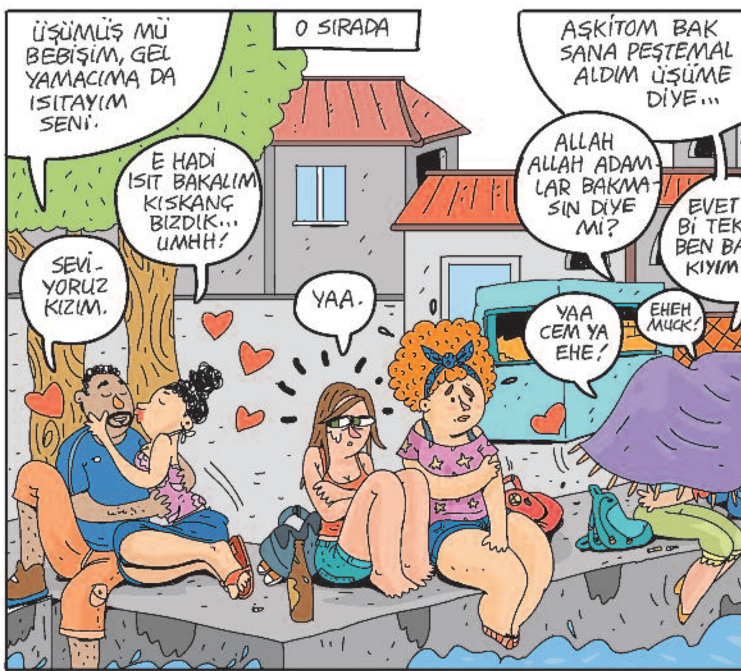

• Bazı ilk okul arkadaşları vardır, unutulmazlar ve annen de hatırlar, unutmamıştır onları. Ama sanal alemde bir türlü bulamazsın, sanal bir adresleri yoktur onların. O kadar gerçeklerdir ki, anılarda kalmışlardır.

• Yenilen bol tuzlu ayçekirdeği paketi, dudaklar silikon estetikliymiş gibi dolaşmanın en ucuz yoludur.

• Kraliçeli, perili, prensesli masallarda gelecek bir felaket öncesi gök kararır, fırtınalar olur, şimşekler çakar, benim felaketlerim öncesi ilk tercih taharet musluğu olmak üzere, hep evde bir musluk patlar ve evi sular basar...

• Sanal alemde yakınlarımızın profillerinin yanında 24d ÖNCE AKTİFTİ yazısını görünce paniğe kapılınır ve 59d ÖNCE AKTİFTİ yazan birine emniyetin gerçek kayıplara yaklaşımından daha gerçek yaklaşılarak, çok uzun zamandır kayıp muamelesi yapılır ve sanal koşullarda aranmaya başlanır..

• Erkeğe işi sorulduğunda **"serbest iş"** deyince **ticaret** anlaşılır, nedense kadına işi sorulduğunda **"serbest iş"** dese **orospuluk** anlaşılır...

• Hastalık, zayıflama veya kilo alma Diyeti verilen kişilerin yakınındakilerin **"ne yiyeceğiz.?"** Paniği, moral bozmaktan öteye geçememiştir ve henüz toplum olarak aşamadığımız bir sorundur..

• Unutmayacağınız şeyleri listeye yazmazsanız unutursunuz, yazarsanız da **"nasıl olsa listeye yazdım"** diye unutursunuz.

• Sinirlenip bardak fırlatırız duvara, kırılırsa höykürerek ağlarız, kırılmazsa şaşkın bir tebessümle bardağa bakmaya gider, sinirimizi unuturuz...

GÜNDEMLİK KAYNIYOR

• #GeziyiUnutmaUnutturma.... Yaşanan bir an içinde geçen yer, kişiler aynı olsa bile, herkes için senesi gelince farklı anılır. **"Allh, tarih ve millete söz vererek hizmete geldik.!"** diyen bazıları için tarihteki fethin, gezidekiler üzerinde canlı canlandırılmasının yıldönümü, gezidekiler için ise, bir direnişin ve hala direnebilmenin yıldönümüdür.

• Her şeyin en kötüsünü düşünmeyi öğreten mesleklerin var olduğu dünya üzerinde, ne mutlu ki; mesleğim bana her zaman, her şeyin en komiğini düşünmesini öğretti.

BEKÂR YANIM

• Bekârların, **"Az giyilmiş, az kirli diye bir kıyafet bölümü vardır askıda her zaman"..** *(Güneri İçoğlu'ndan)*

• Ev kadını tipi her yemek tarifinin, muhakkak bir bekâr versiyon tarifi vardır ki, en şahânesi odur işte..

• **"Bekâra karı boşamak kolaydır"** kinayeli atasözünde, bekârların bakış açısının esasen tam isabetli olduğu, çok kolay boşanmalar çağındayız ...

PAPARAZZİYE SOKAK ARALARINDA ....KULAĞA ÇARPANLAR

• Kapımızın önüne logar takan taşeron İSKİ elemanları ile **"O da bişey mi?"** muhabbetimizde sözün bittiği işte o an; **__"çocuğunun altını değiştirirken *ötünü ıslak mendille silip bunu tuvalete atan var". __"sen ne diyon? Temizlik kovasını dökerken, sopaya takılan vidalı yer silme bezi yok mu? İşte onu kaçırmışlar". __"O da bişey mi? Çift kişilik nevresim çıkardım borunun içinden.!"....** ... *(not bilgi: çift kişilik nevresim min.160*200 ölçülerinde, kapanma payı kısmı düğmeli ve yorganı içine alabilen devasa bir torbadır)*

• Evlerini vermişler ve inşaatın önünde kentsel dönüşmesini izleyen bina sakinlerinden bir amca öteki amcayı dürterek; ***" yani senin anlayacağın müteahit demek istiyor ki;*** **'Senin ömründen 20 sene alacağım, sana bir daire vereceğim' "..** diyordu. Kulağıma çarpan, bu kentsel mağduriyetin anahtar teslimi dilerim Azrail'den olmasa bari..

• Korniş vidası aldığım sırada içeri giren kelli felli adamın **"bankamatik neden para vermiyor acaba?"** sorusu üzerine anladım ki; bankadan hariç, mahalle arasındaki bankamatikte para yok, para yutma, işlem yapma vs.. bir aksilik olduğunda yan dükkâna girip sormak, AVM'leştiğimiz, makinalaştığımız çağda, hala mahalle esnafının insanlığından medet ummaktır. Yani bankamatik bu adamın olsa, anahtarını yan dükkâna bırakır ve üzerine **"anahtar yan dükkândadır"** bile yazar.

atilla atalay

SIDIKA

VİYADÜK BACAĞI

– Ayy… ıhh… Lan… Lan… Şöyle bir trafikte Mercedes'in olsa noolucak, herkese pırlanta direksiyonlu, yakut eksozlu, elmas vites topuzlu araba tahsis etseler neye yarıycak ya… Noolucak? Ihhş…

– Sıdıka kız nooluyo? Nooluyo otobüsün ortasında be manyak? Niyçün Mercedes hakkında atıp tutuyosun, çarpılırsın kız… Yamulur kanca gibi kalırsın. Halk otobüslerinin her yeri kamara dolu, kaydediyolardır. Ağzından çıkanı kulağın duysun. Hedef gösterirler seni yavrım. O bişey diil, yanında ben de varım…

– Çişim geldi anne ya. Trafik de bi adım ilerlemiyo…

– Kız beş yaşında mısın sen kör olmayası? Evdeyken yapaydın çişini kakanı…

– Evden çıkalı dört saat oluyo anne. Bindiğimiz halk otobüsü o dakkadan beri en fazla yedi yüz elli metre filan gitti. Erkek olsam ben de fırlıycam yol kenarına çiş etmeye ama…

– Olmaz öyle şey, kukuna çakmak tutarım Sıdıka..

– Deniz ulaşımı, banliyö demir yolları, büsü filan olmayan harbi upuzun metro. Ayaklı faraş ve bi miktar talaş. Mars'a yolculuk, nüfus artışı, nano teknoloji, Leonardo Di Caprio…

– Çişin beynine mi yürüdü Sıdıka? Ne konuşuyon manyak gibi kızım?

– Başka şeyler düşünmeye çalışıyorum anne. Tuvalet ihtiyacımı unutmaya çalışıyorum. Yoğurt bakterisi. Langerhans adacıkları. Çekiç, örs ve üzengi. Sarı leke hastalığı, volta pili…

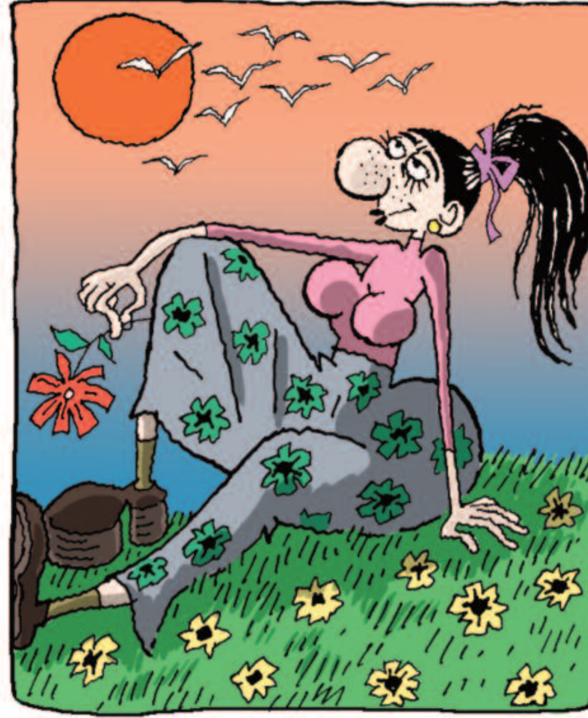
– Ha iyi öyleyse, aferin benim kızıma. Başka şeyler düşün, heh… Sen Sıdıka'sın büyük düşün kızım…

– Ay anne bi de büyük düşünmiyim şimdi yaaa. An itibarıyla küçüğünü aklımdan çıkarmaya çalışıyorum…

– Baban…

– Noolmuş babama?

– Baban gelsin aklına diye söyledim. Hani başka bişey düşünmeye uğraşıyosun ya… Çişini unutmak için elin heriflerini düşünme Sıdıka. Demin Leonardo Di Caprio dedin, gözümden kaçtı sanma. Her neyse dur ben sana bir anımı naklediyim konu değişsin. Bi keresinde otobüsle Sinop'a gidiyoz Sıdıka. Samim salağı o zamanlar dört yaşında. Otobüs arabalı vapurdayken, babangil sigara içicek diye dışarı çıktıydık. Samim de ööle koşuşuyo gemide. Ben de martılara simit felan atıyorum. Bi ara bi baktım Samim ortalıkta yok. Kayboldu eşşoğleşek. Baban küpler bindi tabi. O sırada vapur

da yanaştı mı sana. Otobüsler gar gar gar hareket halinde. Baban bana "Sen otobüse koş, Samim oraya gitmiştir belki, ben de vapuru dolanıp arıyım, yetişirim" dedi. Bana bak kız, işedin mi yoksa, hiç sesin soluğun çıkmıyo.

– Nen? Yok bişe anne, dinliyorum dikkatle…Iyyh…

– Neyse işte… Ben koştum otobüse gittim, Samim felan yok tabi. Şöfere" Dur, beyimle çocuğum yok ortada" diyorum. Şöfer de naapsın "Duramayız yenge vapur boşalıyo" diyo. Neden soona durup kenara çekti herif. Bekledik, bu sefer babangil de yok ortada. Meğersem Samim'i bulup kaptangile götürmüşler, kaptan köşkündeymiş sıpa. Baban de bizim otobüs deye aceleynen, Yozgat otobüsüne binmiş. Neticede Samim vapurda, ben Sinop baban Yozgat otobüsünde. Cep telefonu felan da yok o vakitler. Tee beş gün sonra bi araya gelebildik, sonraki on gün boyunca da baban bizi bi daha dağılmayalım deye dövdü… Sıdıka kız… Sıdıka? Nereye gitti bu karı ya? Ay hanım benim kız vardı yanımda, hafif kıvırcık uzun saçlı, bööle boyluca bi şey, ay nereye gitti acaba gördünüz mü onu? Şöfer bey… Kız yok benim…

* * *

– Ama insanlık hali anne naapıyım ya. Koca kız otobüsün ortasında altıma mı ediyim, dayanamayıp indim. Benim ne suçum var ya… İstanbul olmuş 20 milyon. Hala üçer beşer çocuk doğurup donları yokken denkleştirip tek kişi pinmeye araba alıyolar. Banliyö treni yok, gerçek metro yok, İstanbul boydan boya denizin kenarında, vızır vızır deniz otobüsü olması lazım yeterince yok, dibine saklanıp ihtiyaç gidericek bir çalı parçası, minik bir ağaç bile yok, benim ise çişim var… Cihan devletinin başkentiymiş de, finans merkeziymiş de bilmemneymiş. Bitmiş artık, İstanbul deye bi yer kalmamış, biz varmış gibi yapıyoruz…

– Kız ağzınla söylüyosun geri zeka! Yirmi milyonluk deli şehrinde yolun ortasında inip de kamyon şöferlerinin, amele servislerinin arasından bi başına yürüye yürüye viyadük altında çiş yapıcak yer aranır mı?

– Çiş bu, insana böyle şeyler yaptırabiliyo. Bana bunları bir üst akıl yaptırmadı yani. Çiş, bildiğimiz…

– Her neyse, olan oldu. Seni bulamayınca o panikle babangile telefon etmiş bulundum. Bu trafikte buraya gelip bizimle kavga etmesi dört beş saati bulur. İnşallah o arada siniri geçer.

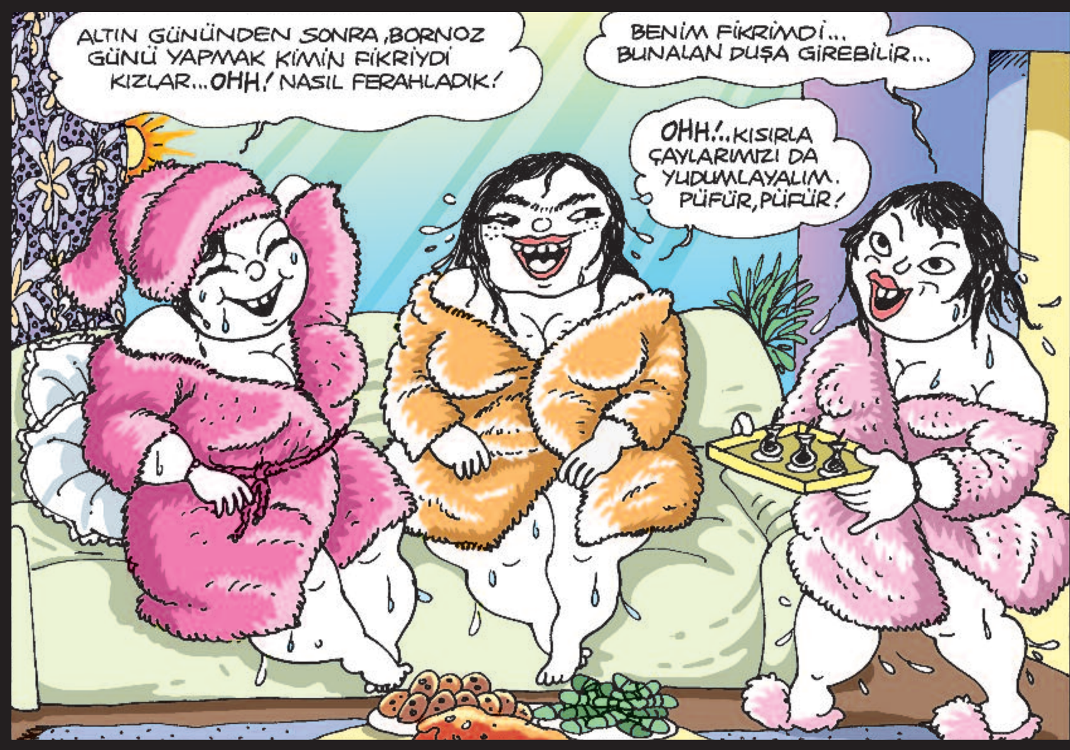
– Üçüncü havaalanına doğru yürüyelim. Biz varıncaya kadar törenle hızmete girer, hızla bi uçağa pinip ıssız sapsakin yerlere kaçarız… Gidelim buralardan ana. Köyümüz de kalmadı, Sinop'a nükleer santral yapıcaklar, başkalarının kövüne kaçalım, ehehe…

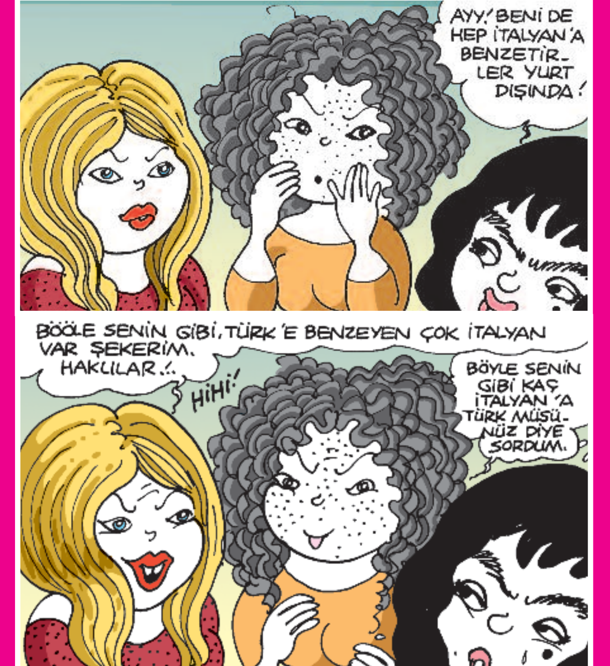
– Hala boş boğazlık yapıyo kaltak ya. Babangil "Ben gelinceye kadar bi yere kıpırdamayın" dedi. Viyadük bacağının dibine saklanıp kendisini bekliycez. Kız çök bakiim yere. Viyadük bacağından dışarı kafanı çıkarmıycaksın Sıdıka. Kamyon şöferlerine, serviz minibüsçilerine felan görükmeden sinip saklanıcaz burda. Arkanı dön ben bi çiş edicem…

RAMİZE ERER

SAÇLARIN RÜZGARDA UÇUŞUNCA ÇOK İÇ GICIKLAYICI OLUYOR NERMİN.. BUNA BİR ÇÖZÜM BULMALIYIZ...
DEKOLTEMDEN GÖZÜKEN MEMELERİM, KISA ETEKLE ORTAYA ÇIKAN BALDIRLARIMDAN SONRA, SIRA SAÇLARIMA GELDİ. KAPANMANIN SONU YOKMUŞ ABİ... BU BENİ TÜRBANA SOKMAK İSTİYOR...

YURT DIŞINDA BENİ HEP SLAV SANIYORLAR... POLONYALI MISIN DİYE SORAN DA ÇOK OLUYOR...
AYY!..BENİ DE YA İSVEÇLİ, YA FİNLİ SANIYORLAR...

ALTIN GÜNÜNDEN SONRA, BORNOZ GÜNÜ YAPMAK KİMİN FİKRİYDİ KIZLAR...OHH! NASIL FERAHLADIK!
BENİM FİKRİMDİ... BUNALAN DUŞA GİREBİLİR...
OHH!..KISIRLA ÇAYLARIMIZI DA YUDUMLAYALIM. PÜFÜR, PÜFÜR!

AYY! BENİ DE HEP İTALYAN'A BENZETİRLER YURT DIŞINDA!
BÖÖLE SENİN GİBİ, TÜRK'E BENZEYEN ÇOK İTALYAN VAR ŞEKERİM. HAKLILAR!..
HİHİ!
BÖYLE SENİN GİBİ KAÇ İTALYAN'A TÜRK MÜSÜNÜZ DİYE SORDUM.

AMA, AMA SELİN BU NE HAL!..
BENİM BİR KOCAM, ÇOCUKLARIM VAR TAŞKIN ONLARI DÜŞÜNMEK ZORUNDAYIM. GİZLİCE MERDİVENLERİ ÇIKARKEN NEFES NEFESE KALIYORUM, BİR GÜN BURDA, KÜT DİYE GİDERSEM ARKAMDAN, SU TESTİSİ SU YOLUNDA KIRILIR DEMESİNLER, SAYGI DUYSUNLAR...
Ramize Erer

MADEM EVLENİYORSUNUZ BİLMEN LAZIM HAYATIM... SEDAT BENİ YAKALADIĞI YERDE ÖPMEYE ÇALIŞTI HEP.
YAAA..BENİ DE SİZİN MUTFAKTA SIKIŞTIRIP, KALÇALARIMI OKŞADI.
YAA..NİŞANLIYKEN BUNLARI YAPAN, EVLİYKEN KİMBİLİR NELER YAPAR HAYATIM. SENİ UYARALIM DEDİK. BENİM DE MEMELERİME YİYECEKMİŞ GİBİ BAKIYOR HEP.

Orada bir kamp var uzakta

Başak Tan

Otuz çocuğun, 60'lı yıllarda kendi elleriyle inşa ettikleri, Ermeni çocuk kampı Kamp Armen, yıkım tehdidine karşı direnmeye devam ediyor...

Gedikpaşa Ermeni Protestan Kilisesi, 50'li yıllarda çocuklar yaz aylarını cayır cayır güneşin altında, kilisenin beton avlusunda geçirmek zorunda kalmasınlar diye düşünmüş taşınmış, Tuzla'daki bu araziyi bulmuş. Arazi bomboş, yemyeşil bir alanmış o zamanlar. Çocuklar için uygun bulmuşlar, o zamanki sahibi Sait Durmaz'dan satın alıp, kilisenin üstüne valiliğin ve Vakıflar Genel Müdürlüğü'nün onayları, belgeleriyle tescil ettirmişler. Hukuki hiçbir açık, kaçak durum yok yani.

1962 yılının Kasım ayı. Yaşları 8-12 arasında değişen yaklaşık 30 çocuk, '63 yazını **Tuzlalı Hasan Kalfa** liderliğinde denizden kum çekerek, harç kararak, kuyu kazarak, ekip biçerek geçirmiş. Kendi alın terleriyle, o küçücük elleriyle kendilerine bir yeryüzü cenneti yaratmışlar.

Denizin dibindeymiş o vakitler kamp. Çocuklar kendi elleriyle diktikleri ağaçların, bostanların arasından yürüyerek denize gidiyor, dönüşte bahçede büyük temaşayla ense tıraşı oluyorlar...

Onca yıl, yaz ayları cıvıl cıvıl şenlik alanına dönüyor Kamp Armen. Derken, 1979'da **Vakıflar Genel Müdürlüğü** dava açarak arazinin kilisenin elinden alınıp eski sahibine geri verilmesini istiyor. Dört yıl süren davanın sonunda Sait Durmaz, bomboş sattığı araziyi dayalı döşeli, ekili biçili bir tesis olarak üzerine tek kuruş eklemeden geri alıyor.

O günden bugüne Kamp Armen defalarca el değiştirdiyse de, tesisin bekçiliğini de yapan bir aileden ve 1500 çocuğun hatıralarından başka hiçbir şey kalmadı orada. 6 Mayıs'ta, sabahın 10'unda giren iş makineleri yetim emeği, yetim hakkı binayı yıkmaya başladı.

YETİM HAKKI

Kampı yıkmaya gelen makine operatörüne kampın hikâyesini anlattıklarında *"yetim hakkıysa yıkamam"* deyip durdurmuş yıkımı. Direnişin 18. gününde de tapunun yeni sahibi Fatih Ulusoy, araziyi yeniden **Gedikpaşa Ermeni Protestan Kilisesi**'ne bağışlayacağını açıklamış. Her yerde *"Kamp Armen'de Sevinç"* başlıklarıyla gördük. Alternatif, muhalif postalarda da *"Zafer Kamp Armen'in"* yazıyordu. Oysa ortada henüz ne zafer ne de tereddütsüz bir sevinç var. Direniş hala devam ediyor. Kamp Armen'in yıkımının önünde, orada gece gündüz nöbet tutan bir avuç genç inatçıdan başka hiçbir şey yok.

Kamp'ta direniş boyunca ziyarete, desteğe gelenler oluyor. Bir de ilk günden bu yana kampta ikamet edenler, yemek ve temizlik yapanlar var. Şimdi temizlik zamanı...

Arazinin yeni sahibinin, tapuyu yeniden vakfa bağışlayacağını söylemesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçti. Verilen söz henüz tutulmadı, iç rahatlatacak herhangi bir gelişme yok.

Diyelim, söz tutuldu. Türkiye'de özel mülklerin dışında, vakıfların elinden alınan 200'den fazla mülk var böyle. Onlar da tarihleri, değerleriyle birlikte karanlık sulara gömülme riski altında. Hepsi için bir "bağışlayıcı bir hayırsever" gerekecek demek ki. Hak, ikram edilir mi? Soykırımın 100. yılında yine gösteriyor naniğini devlet; *"elinden emeğini, haklarını, her şeyini alırım, satarım, yeni sahibinin insafına gelirsen ne ala..."*

KAMP ARMEN'DE BİR GÜN

Direnişin 19. günü. Tuzla zaten acayip uzak, kamp Tuzla'nın içinde de uzak. Taksim'den fevri bir çıkışla, hadi füniküleri es geçip koştursak, gidiş üç vesait. Tuzla'nın yemyeşil, tenha yollarında sprey boyalarla çıkarılmış Kamp Armen oklarını takip ederek, güzel güzel yürüyüp gidiyor insan. *"Allahını seven defansa gelsin"* yazısından sonrası kolay. Bahçeye girerken, yıkım alanına çekilen bant görünüyor önce. "Yaklaşma" diye uyarıyor yazılar. Girer girmez selamlaşmalar, tanışmalar, çekilen sandalyeler, ikramlarla yaşanan bayram neşesi, bir süre sonra yerini kampın doğal günlük akışına bırakıyor. Masada yemek yerken tartışıp, şakalaşıp, gülüşüyor kimi; kimi verandada gitar çalıp şarkı söylüyor.

İdil Üğüt, Kamp'ın bahçesindeki kamp çadırında kalan aktivistlerden.

Çapulcular burada rahat edebilir pek çok açıdan; ama pek de aynı hava yok. Festival kargaşasından ziyade aile huzuru tadı var burada. Sürekli kampta olanlar çadırlarda değil, 8-9 kişi hep beraber odalarda uyuyorlar. Bir buzdolapları, kahve makineleri bile var. Bahçede hamakları, kuş sesleri, bostan ve misafirler için açılan çadırlarıyla küçük ve temiz. İlk başlarda sayıları 70'e kadar çıkmış olsa da, kampta sürekli 15-30 kadar direnişçi var. Sıcak, temiz bir bağları var. Misafirlerinden de aynı sıcaklığı esirgemiyorlar. Hafta sonları direnişçi sayısı artıyor. Dersler veriliyor, filmler izleniyor, dinletiler yapılıyor...

Yetim kampının yetim kedisi Karmen...

Kamp sakini olmuş direnişçiler de, misafir direnişçiler de her telden. Belki bu işin tek ve en müthiş tarafı; muteberin sıralamasıyla Türk'ü, Kürt'ü, Ermeni'si, Rum'u... Herkes burada. Free-gan'ı, anarşisti, sosyalisti, Serkan'ı...

ESKİDEN “T” GİBİYMİŞ, ŞİMDİ “r” GİBİ…

Serkan, Beyoğlu çocuklarından biri. Mis Sokak bitirimi. Kalkmış gelmiş. Mis Sokak enerjisini, jargonunu da yanında getirmiş, yerinde duramıyor. ***“Eskiden büyük ‘T’ şeklindeymiş abla bu bina, şimdi küçük ‘r’ şeklinde”*** diyor. Yıkımın yapıldığı yere beraber gidiyoruz, yol göstermek için geliyor, yüksekçe bir duvarın üstüne çıkıp komşunun havuzunu izlemeye başlıyor. Sonra beni de çıkarıyor zorla. ***“Buradaki en muhteşem şey bu, gece yine gelince izleyeceğim, havuza bak zemine sıfır!”*** diyor ama evin sahibesi camda görününce hemen iniyor.

Serkan’la birlikte, o 60’lı yılların küçücük çocuklarının diktiği iki ağaçtan erik topladık. Kırmızı ve yeşil erikler. Kampın suyu kuyudan çekiliyor, bostana baka baka, bir ağacın altındaki masada yiyoruz. Binanın duvarlarında o yıllarda çekilmiş, siyah beyaz fotoğraflar var. Fotoğraflarda çocukların yüzleri belli belirsiz ama neşe nasıl oluyorsa belirgin. Ellerinde küreklerle, kovalarla, plaj çantalarıyla minicik tipler. Hep beraber, balkonda yan yana dizilip hatıra fotoğrafı da çektirmişler. Balkon, o fotoğrafın sağ tarafında şimdi; yıkık dökük, duvarları yıpranmış, terk edilmiş, küskün… Bu, zamanda dolaştıran bir his. Fotoğraftaki çocukların yine orada dolaştıklarını, kiminin demirlere yasladığı kollarının üstünden bana baktığını hissediyorum.

Onlar da zaten her yıl geliyorlar. Artık hepsi yaşlı, bazıları belki hayatta bile değil artık. Çocukluğunda yaz aylarını bu kampta geçirenler, her yıl pikniğe geliyorlar. Buluşup, eski günleri yâd ederek ilişkilerini, kardeşliklerini pekiştiriyorlar. Bir tanesi binanın duvarına en son 1982’de geldiğini, o zamanlar bahçenin çok daha büyük ve bolca meyve ağaçlı olduğunu, bu gelişinde gördüğü hali yüzünden çok üzüldüğünü yazmış. Hafıza ne kadar önemli bir şey; o günleri hiç yaşamayana bile hissettirebileceğin, özletip peşine düşüreceğin ruhu o hafızayla koruyorsun.

Bir küçük çocuk, kampın yetim ve yavru kedisini elinden bırakmıyor. Yetim yavru kedi de, süt annesine tıslıyor. Duvarda ***“Anneler günün kutlu olsun Ani Balıkçı”*** yazıyor. **Ani Balıkçı**, 4 yıl önce terhisine 23 gün kala başka bir er tarafından tüfekle öldürülen **Sevag**’ın annesi. Oğlundan duyduğu son söz ***“kişer pari mama”*** (iyi geceler anne) olan **Ani Balıkçı** da kampı sık sık ziyaret ediyor. Zamanda dolaşmak dedikleri herhalde böyle bir şey, burada sütannesine tıslayan kediden, evladı öldürülmek suretiyle yetim bırakılan bir anneye kadar her şey insana manidar geliyor. Nedeni belli. Her şey devam ediyor. Masadaki arkadaşlara ***“peki, bundan sonra burası ne olacak, vakıf ne yapacak?”*** diye soruyorum. ***“Herkes önerisini veriyor ama net bir şey yok çünkü vakıftan hiç kimse gelmedi buraya başından beri”*** diyorlar. Şaşırıyorum.

NOR ZARTONK: ‘YIKTIRMAYACAĞIZ!’

Binada yetişenler ve kilisenin vakfıyla birlikte Kamp’ın yıkımına karşı başlatılan sürecin yürütücülerinden biri de **Nor Zartonk**. Belki de en inatçısı ve kararlısı.

Başlangıçta Ermeni halkının sorunlarını sol sosyalist bir mücadeleye evirmeyi amaçlayan birkaç gençten ibaret olsa da **Hrant Dink**’i heyecanlandıran, onun desteğini, önerilerini, yoldaşlığını hiç esirgemediği Nor Zartonk inisiyatifi, Kamp Armen’de yetişenlerin her yıl katıldığı geleneksel piknikte bu yıl ***“bu son pikniğimiz, Kamp Armen yıkılacak”*** diye konuşulduğunu duyunca bunun önüne geçmek için ellerinden geleni yapacaklarını, direneceklerini ve yetimhaneyi yıktırmayacaklarını beyan etmişler.

Alexis Kalk:

“Nor Zartonk, Hrant abinin yadigarına yakışır davranacak.”

Alexis Kalk, bir **Nor Zartonk** bireyi, başından beri kampta ve hem oldukça yoğun hem de belli ki biraz hasta. Bitmeyen bir mülakattan çıkıp, bitmeyen bir telefon görüşmesine başlıyor. Yorgunluğuna rağmen oldukça pozitif bir hali var; umutlu görünüyor, kararlı görünüyor. Ona önce vakıftan kimsenin ziyarete gelmediği doğru mu, diye sordum. Kalk, anlattı;

“Gedikpaşa Ermeni Protestan Kilisesi Vakfı’ndan kimse ziyarete gelmedi evet. Önceden yapılan program nedeniyle vakfın başkanı şu an Amerika’da. Şimdiye dek ziyarete gelmemelerinin bir nedeninin de bu olduğunu düşünüyorum. Dönüşünde görüşülecek ama zaten vakfın da burayı bir rant sahasına dönüştürmeyeceğini biliyorum. Kendi adıma da, fikirlerinin değişmeyeceğini umuyorum.

Bu yıl 27 Nisan’daki geleneksel piknikte ‘bu son pikniğimiz, kampımız yıkılacak’ dediklerini duyduğumuzdan beri hazırlanıyoruz. Biz seçime çok yakın bir tarihte kaşla göz arasında yapacaklarını düşünüyorduk. Direnişin örgütlenmesinden, kazanım sonrasında neler yapılabileceğine kadar süreci başından sonuna konuşup tartışmaya başlamıştık çoktan. Kamp Armen’in kentsel ya da rantsal dönüşümle, hayvan haklarıyla, tüm halkların haklarıyla, doğayla ilişkisini de konuştuk. Biz bunları tartışırken yıkım başladı. İlk gelenler ve müdahale edenler Tuzla yereli, HDP ve CHP oldu. Bize de onlar haber verdiler.

30 yıldır kullanılmayan 50 yıllık bina, yıkımla birlikte onarımla geçiştirilemeyecek kadar hasarlı şimdi. Mücella Yapıcı da gelip gördü, başka bir mimar arkadaşımız da. Ortak fikir binanın yıkılıp yeniden yapılması gerektiği yönünde. Olası tehlikelere karşı çocukları riske atmayı herkes gibi biz de istemeyiz. Yıkım sürecinde olmaz ama inşaat sürecinde hem malzemelerin teminini bağış kampanyası gibi komünal bir yolla sağlamayı hem de çocuk ya da yetişkin, isteyen herkesin bir işin ucundan tutmasını isteriz. Hiçbirimiz inşaatçı değiliz ama 19 gündür direnen herkesin bir şekilde eli değerse, bugünlerin ruhunu ileride binamıza bakıp yâd ederiz.”

Yapılan forumlarda, kampın ileride ne şekilde değerlendirileceği üzerine de fikir yürütülüyor, öneriler alınıyor. Herkesin başka başka önerileri olsa da ortak hayal dini, dili, ırkı ne olursa olsun çocukların olduğu bir kamp.

18 yaşında, mışıl mışıl güzel sesli bir genç kadın var, **İdil Üğüt**. İngilizce öğretmenliğinde okuyor ve hem Antikapitalist Gençlik’e hem de DSİP’e mensup. Başından beri Kamp Armen’de. Bir kadın olarak zaten çekip çevirici, ana mutfaktaki kişi. Günlük ihtiyaçlardan temizliğe, provokatif durumlarda yapılması gerekenlerden aktivitelerin organize edilmesine kadar her şeyin içinde. O, kampla ilgili hayallerinde çok tatlı, sımsıkı sarınası geliyor bana; ***“Ermeni halkıyla dayanışmadayız, hiç kimse kendine pay çıkarmak için gelmedi ki zaten buraya. Tabii ki herkesin bir önerisi oluyor ama burası Ermeni halkının alanı. Onlar ne olsun isterse, burada o olacak. Biz de dayanışma halinde olmaya devam edeceğiz”*** diyor.

Akşamüzeri, hava kararmadan çöpler çıkarılıyor, yeni misafirler geliyor. Bir küçük çocuk, yerleri süpüren yetişkinin önünde faraşla dolanıp duruyor ona yardım edebilmek, çöpü faraşa alabilmek için. Arkasında yetim kedi **Karmen**, aşağı inmek istiyor, inemiyor, ve büyük bir kovanın arkasına gizlenip, İdil’i izliyor.

Çocukların salıncağı, ağacın dalında boş boş salınıyor. Hafta sonu yapılacak şenliğe çağırıyorlar. Direniş devam ediyor; Kamp Armen’de yıkımın karşısında durmaya devam edecek bir avuç genç inatçı var.

Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü-HaE Kurucu Direktör

Prof. Dr.Şengül Hablemitoğlu

Ankara’da Artık Hablemitoğlu Enstitüsü Var

Yıllardır hayal ettiğim bir oluşumu zor da olsa yaşama geçirebilmiş olduğum için mutluyum, hatta şımardım desem yeridir. Bayan yanı bana dedi ki; ‘‘gel sen şu işi nasıl yaptın az anlat bize”, ben de; ‘’bir başlarsam anlatmaya susmak bilmem öyle gevezeyim, koca ölmüş, menopoz başlamış, çocuklar büyümüş, yaşlanmaktan ödü kopan ben, artık çeneme nasıl vurduysa susmak bilmiyorum, buna hazır mıdır? Bayan Yanı okuru” dedim. ‘’Olsun anlat” dediler, sorumlu Bayan Yanı’dır bilesiniz. Duygularımı paylaşmaktan hiç çekinmem, ama bu işi anlatmaya gelince biraz mahçup, az hüzünlü ve çok severek yapacağım bir işten söz etmek zor geldi bana. Hele bir de adıyla yaşadığım bir adamın ardından yüklendiklerimle ortaya çıkan bu Enstitü’den bahsetmek biraz da ağır geliyor ruhuma. Sonra diyorum ki; ‘’yıllardır akademide yaptıklarından bir farkı yok yapacağın işin yürü be Şengül (!)”. Anlayacağınız kafam olmasa içim biraz karışık, sanırım işlere koyulunca geçecek.

Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü, bir akademik çalışma merkesi ufacık bir yer. Anlamı bana gore çok büyük, Ankara’da bütün çocukluğumun geçtiği, sokaklarında koşturduğum, ağlayıp güldüğüm bir mahalleye yeniden döndüm. Büyüdüğüm, evlenirken ayrıldığım o minicik evi kendime iş yeri yaptım. Adına da Enstitü dedim. Neden yaptığıma gelince, kısacık bir hikaye, üniversitedeki ortama ve yapıya artık daha fazla katlanamadım ve kendimi iyi hissetmek, kocama da katkı vermek istedim. Artık yaşamıyor olsa da… Kısa dedim ama çok uzattım farkındayım, neyse amacım ortada; mesleki birikimim daha kolay ve aracısız toplumsala dönüşsün istedim. Tek bir hedef var, yardım ve rehberlik talebi ile başvuran herkese destek olmak. Bireylerin, ailelerin mutluluğu; kurumların başarısı için profesyonel destek ve yardım sağlamak için kendimizi konumlandırdık.

Duygusal ve düşünsel olarak kendisini anlamak, tanımak isteyen herkese açık kapımız. Bazen yaşadıklarımız üstümüze gelir, kendimizi güçsüz hissederiz. Enstitü takviye güç olarak, bize başvuranların isterlerse yaşamlarını yeniden yapılandırabilmeleri için rehberlik etmeye hazır. Aslında iddialı sözler söylemekten hoşlanmıyorum ama, biraz huzur vaad ettiğimizin altını çizmek siterim. Hepimiz zaman zaman, yaşamımızdaki sorunlar, kaygılar, sıkıntılar, karmaşalar, korkular ve endişeler karşısında varlığımızı sağlıklı kalarak sürdürmekte zorlanıyoruz. Ve profesyonel içten bir yardıma ihtiyaç duyuyoruz. Bu bakış açısı ile bize başvuranlarla birlikte çözüm üretmek için varız…

Yaşamımızın çeşitli dönemlerinde kendimizi güçsüz ya da çaresiz hissedebiliriz. Olaylarla başa çıkma becerilerimiz içinde bulunduğunuz durum ya da karşılaştığımız sorunlar için bazen yeterli gelmez, dengemizi yeniden kurmak için sahip olduğumuz tüm kaynakların farkında olamayabiliriz. Amacımız bir farkındalık yaratarak bireylerin kendilerini keşfetmelerine katkı sağlamak. Bu kapsamda, öncelikle aile, evlilik ve ilişki danışmanlığı veriyoruz. Anne baba olmaya, çocuklu yaşamda karşılaşılan sorunları, çocukların yaşam dönemlerini anlamaya yönelik destek olmaya çalışıyoruz. Oyunla çocuklarımızı anlamanın yollarını göstermeye çalışıyoruz. Bireysel desteklerimiz var; farkındalık, kabullenme, kendini gerçekleştirme çalışmalarımız var. Özellikle yas danışmanlığı yapıyorum, bu çok önemli ölümlerin/kayıpların ardından yas tutabilmeyi başarmamız gerek. Bunu bireysel ve grup çalışmaları ile birlikte aşmaya çalışıyoruz. Bakım verdiğimiz alzheimer, demans ya da Eengelli yakınları için güçlü olma çalışmalarımız var. Sağlık iletişimi, etkili konuşma ve iletişim grupları oluşturarak alanında yetkin isimlerle eğitimler düzenleyeceğiz. Kurumsal ve bireysel tematik seminerler, atölye çalışmalarımız sonbaharda başlayacak hazırlıklarımız hızla sürüyor. Tematik seminerleri/eğitimleri ve atölye çalışmalarını çok önemsiyoruz. Bunlar sorgulatan, farkındalık yaratan, özgün, somut, geliştiren ve yönlendiren yapısı ile yaşama dair ipuçları veren çalışmalar. Benim liderliğimde, özellikle altını çizmem gerekiyor; akademi bakışı ile kendi alanında yetkin, herkesin tanıyıp, sevdiği ve ilgi ile takip ettiği muhteşem isimlerin de desteği var. Kendimi şanslı sayıyorum, bugüne ulaşmak hayalimdi ve sanki gerçekleşti. Enstitümüz mor bir mekan, morun şansına ve mitolojik gücüne de çok inanıyorum. Bizimle olmak isteyen herkes için Ankara’da, garip bir biçimde Çankaya Bahçelievler mahallesinde Prof. Muammer Aksoy caddesinde Uğur Mumcu’nun lisesine üç sokak mesafede kuruldu Hablemitoğlu Enstitüsü. Belki de her şeyin başladığı yere geri geldik. Bu da başka bir anlam taşıyor benim için… Enstitümüzün bir mottosu var; ‘’sormak, anlamak, bilmek için yaşam boyu öğrenerek ben de varım diyebilirsiniz…”. Ankara’da Hablemitoğlu Enstitüsü’nde morun bilgeliğine ve verimliliğine davetlisiniz…

LGBTİ aktivisti Yıldız Tar:

Röportaj: **Güleren Eren**

‘Yoldaş kendine çekidüzen ver’ demeler, ruhumuzda kötü iz bırakıyor.

Yıldız Tar, LGBTİ hareket içinde yıllardır mücadele yürüten; son dönemde - kendi deyimiyle- yüzünü HDP’ye dönen LGBTİ’lerden; bir aktivist ve gazeteci... Geçen sayı yaptığımız söyleşinin ilk bölümünü sizlerle paylaşmıştık. Ağırlıklı olarak Türkiye’de LGBTİ mücadelesinin tarihi üzerine konuştuğumuz ilk bölümden sonra; Yıldız’ın **“Yoldaş Ben İbneyim - Solun LGBT ile İmtihanı”** adlı kitabından da feyz alarak, LGBTİ hareketinin solla ilişkisiyle devam eden sohbetimizin devamı Bayan Yanı sayfalarında...

Feministler konuştuk, şimdi Sol’la olan ilişkiye geçelim...

Hımm, en sevdiğim!

Kitabın *Yoldaş Ben İbneyim - Solun LGBT ile İmtihanı* da bunu sorguluyor, araştırıyordu. Nasıl karar verdin bu kitabı hazırlamaya?

Kitabı çıkarmaktaki niyetim solu hizaya çekmek, soldan hesap sormak değildi. Böyle bir tavrın bizi bir yere götürmeyeceğini düşünüyorum. Gezi sırasında birçok insan LGBTİ’lerin çok yeni olduğunu söylüyordu ve benim merak ettiğim bundan sonra hangi cümlenin geleceğiydi. Yeni karşılaştık, yüzleşiyoruz ama ne olacak? Biraz tarihe dair bir belgeydi benim için, beş yıl sonra dönüp bakıldığında belli bir yol katedilmiş olmasını ümit ediyordum. Ki ediliyor aslında. Bizim klasik hastalığımızdır, tarihi unuturuz. Her şey hep böyleymiş gibi düşünürüz, geçtiğimiz aşamaları unuttuğumuz için kibirli oluruz. Benim eşcinsel ve trans hareketinden öğrendiğim buydu. Hepimiz, LGBTİ’ler de dahil homofobik ve transobik bir toplumda yetiştiğimiz için homofobik ve transfobiğiz. Biz bununla yüzleştik, kırılma anları oldu. Hâlâ da yüzleşmeye devam ediyoruz. O yüzleşme anlarını unuttuğumuz vakit ne diğer eşcinsel ve translarla dayanışma gösterebiliriz ne de başkalarını dönüştürme yolunda adım atabiliriz. Beş yıl sonra “Sol tabii ki de ilk günden beri eşcinsel ve transların yanındadır.” cümlesinin kurulmasından korkuyordum açıkçası.

Kitabın sergilediği tablo beklediğin gibi mi oldu?

Şu şaşırtmadı beni mesela beni, yekpare bir sol yok. Sol her meselede olduğu gibi LGBTİ meselesinde ayrışıyor. İnanış biçimiyle ayrışıyor, pratiğiyle ayrışıyor, teorisiyle ayrışıyor. Mesela Yeşiller ve Sol Gelecek’le ESP’nin meseleyi ele alma biçimi arasında dağlar kadar fark var ve bence bu çok güzel bir şey. Bu şunu gösteriyor, herkes kendi politik programı içerisinde, kendi politik anlayışı içerisinde LGBTİ mücadelesine dair bir şey yapmaya çalışıyor. Bunlar bana güzel geldi. Kendi bulunduğun yerden, kendi evinden kendi özgün sözünün çıkması kadar geliştirici bir şey yok. LGBTİ hareketini de geliştirir bu.

Bir de şundan bahsetmek lazım, LGBTİ hareketi 94’ten bugüne bir yandan ilkeler siyaseti yapıyor. Yani sadece “eşcinsel ve translara haklarını verin, yeter” demiyor. Biz bir yandan ırkçılık karşıtıyız, bir yandan emek ekseninde politika yürütmeye çalışıyoruz, sendikalarda çalışmak istiyoruz, antimilitarist hareket içerisinde yer alıyoruz. Böyle bir haldeyken aslında sürekli LGBTİ hareketi kapıları çalıyordu. O kapılar yarım açılıyordu. Gezi’den sonra o kapılar daha da açıldı, flört ediyoruz deyim yerindeyse. Bu ilişkilenme biçiminden ben güzel şeylerin çıkacağını düşünüyorum. Çünkü LGBTİ hareketi alan kapatmaz. Bizim sözümüzü sosyalistler de söylesin değil mesele. Temel olarak, LGBTİ gerçekliği sen istesen de istemesen de gözünü kapasan da görmezden gelsen de her yerde. Bunun sosyalisti de var, örgütünde de var, mahallende de var, işte bu AKP’de de var, her yerde var. Sen bu meseleyle yüzleşmek durumundasın çünkü önüne geçebileceğin bir gerçeklik değil. LGBTİ’leri yok edemezsin. Soykırım gibi bir şey mümkün değil. Her yeni çocuk doğduğunda bunların bir kısmı eşcinsel ve trans olacak. Tek yolu var engellemenin: Heteroseksüeller üremesin! Heteroseksüeller üremeyi bırakırsa bu mesele çözülür.

Bu arada bu hükümetin ve Erdoğan’ın üç çocuk talebi çok riskli o zaman onlar açısından...

Çok riskli, ben diyorum zaten! “Üç çocuk doğurun” deniyor bir toplum mühendisliğiyle. Hep böyledir ama, her yerin aile, toplum mühendisliği projelerini LGBTİ’ler patlatır. Kusura bakma, üç çocuktan biri, ikisi, üçü eşcinsel veya trans olacak, başına bela olmaya devam edecek. Şu an al hepimizi topla, pembe cezaevi inşa ettiler ya bir yandan, koy oraya. Hakikaten koy. Bütün dernekleri kapat. Üremeye devam ediyorsunuz canım! Yani yapabilecek hiçbir şey yok, üzgünüm!

Tarihi unutuyoruz demiştin. Daha eskiden sol örgütler bugünkü yaklaşımlarına sahip değildi hep tabii değil mi?

Türkiye’deki sol hareketin tarihine baktığımızda Arkadaş Z. Özger çok etkiledi bizi, devrimci eşcinsel bir şair. Onun şiirleri çok şeyi, nasıl görmezden gelindiğini anlatıyor. Orada bir yakarış, çok ince bir sitem var. Benim içimi acıtan da şiddet filan değil, şiddetle bir türlü başa çıkarız biz, ayrımcılıkla da söke söke başa çıkarız. Ancak insanlarda kendini ait hissettiği yerde ince bir sitem yaratan hâller var ya; bakışlar, “yoldaş çekidüzen ver kendine” demeler, bunlar insanın ruhuna ve kalbine dokunuyor, izini bırakıyor orada. Nitekim Arkadaş’ın şiirlerinde “Zeki Müren’i seviniz” çığlığı veya “Sakalsız bir Oğlanın Tragedyası” cümleleri bile çok şey anlatıyor. Ayrıca Arkadaş ölmeden önce şiirlerinin *Sakalsız bir Oğlanın Tragedyası* olarak basılmasını istiyordu. Öyle basılmadı, ama bizim eşcinsel komünist şairimiz oldu. Çeşitli devrimci müzik grupları tarafından şarkıları yapıldı söylendi, marş haline getirildi ama bu isteği bile gerçekleştirilmedi.

İçinde yer aldığın HDK ve HDP için neler söylemek istersin?

HDP elbette kıymetli ve değerli bir proje ama asıl üzerine konuşmak istediğim yapı Halkların Demokratik Kongresi. Niye? Çünkü farklı ezilen grupların bir vitrin olarak değil özne olarak bir araya gelmesi amaçlanıyor. Bir birleşme değil aslında, yan yana durma, asgari müştereklerde beraber hareket ederek klasik siyaset araçları dışında bir şeyi, meclis tipi bir örgütlenmeyi vaadediyor. Şimdi “yeni yaşam”da ifadesini bulan bir programı beraber çıkartıyoruz. Bu kıymetli bir şey, bu yüzden hem ben hem LGBTİ hareketinden bir grup insan yüzünü oraya döndü.

Böyle bir bir araya gelişin handikapları da oluyor mu ve varsa sence bunları aşmanın yöntemi nedir?

> Üç çocuk doğurun” deniyor bir toplum mühendisliğiyle. Üç çocuktan biri, ikisi eşcinsel veya trans olacak, başına bela olmaya devam edecek.

Elbette var. HDK’ye tüm gruplar bohçalarıyla gitti. Henüz dökmedik bohçalarımızı, bir döksek daha mutlu olacağım. Bir araya hiç gelmemiş özneler bir araya geliyor ve bir şey yapmaya çalışıyor. Dört beş yıldır da ama iyi ama kötü bir şeyler yapıyor. Bu handikapları aşmanın yolu artık radikal demokrasi mi deriz, demokratik özerklik mi deriz, sovyetler tipi bir meseleden mi bahsederiz, böyle bir yöntemden, meclislerdeki tartışmaların çok daha koordineli bir şekilde yürümesinden geçiyor. Kuvveden fiile geçmek diye bir tabir kullanırdı Express çevresi, Kürkçü de çok söyler. Kuvveden fiile geçebilmiş mi? Henüz değil. Fakat kuvveden fiile geçme iradesi hâlâ var. Bu da mühim bir irade.

Şu açıdan da mühim, AKP’nin ve aslında düzenin geldiği yer bayağı korkunç. Hem toplumsal yapıda bir değişim dönüşüm yıllardır devam ediyor, hem de otoriter diktatoryal bir rejime doğru gidiyoruz. Hatta içindeyiz, bilfiil yaşıyoruz. Mesela bu yeni güvenlik paketindeki LGBTİ cezaevleri bu alanda devletin şimdiye kadarki politikasında radikal bir değişikliğe gittiğini, önceden asimile etmeye çalışırken şimdi doğrudan şiddetini arttıracağını gösteriyor. Sokakta elbette sürekli hem devlet kaynaklı hem de toplumsal bir şiddet vardı ama artık daha kitabı, daha belirli bir senaryo var. Güvenlik toplumu konseptinin uç noktalarına kadar gidiyoruz. Böyle bir konjonktürde HDK bir araçtır, mesele bu yöntemlerle ezilen, mağdur edilen kişilerin bir araya gelebileceği bir zemin olması. Çok kıymetli çünkü aslında tek umut orada. Tek kurtuluş farklı mecralarda, patikalarda akan bu nehirleri, derecikleri, su birikintilerini, bir damlayla gürül gürül akan nehir arasında fark koymadan, eşitleyerek, eşit bir düzlemde tartışarak biraraya getirmenin formülasyonu.

Aslında pek çok birlik projesinin aksine HDK sönümlenmedi ya da yeni bir şeye dönüşmedi, ısrarla bu amaçla yol yürünüyor.

Evet, LGBTİ hareketinde de en sevdiğim şey bu ısrar. Düşün, 94’te bir avuç insansın. On yıl boyunca ısrarla, reddedile reddedile, sendikasından bilmem neresine her yere gidiyorsun. Her yerde var olmaya çalışıyorsun. Sürekli ümitsizlik aşılanmasına rağmen devam ediyorsun. Küçük küçük taşlarla. 2000’e gelene kadar LGBTİ hareketi dediğimiz hareket çok çok küçük aslında. Ama o kurduğu ilişkiler yeraltındaki sular gibi birike birike birden bir yeri patlatarak çıkıyor. Bu da bu ısrarın sonucu. Ali Erol var Kaos GL’den, 94’ten bugüne var olan isimlerden. Ali’ye bazen diyorum hakikaten “Sizin şu sabrınız ve ruh hastalığı derecesindeki ısrarınız olmasaydı ne olacaktı bilmiyorum” diye, “iyi ki ruh hastasıymışsınız!”

Bir de hem taze hem can yakıcı mesele var sormak istediğim. Eylül Cansın’ın intiharı. Pek çoğumuz ölmeden önceki yakarışını evimizde izledik, dünyaya lanet ettik. Üstüne tartışmalar da dönüyor, senin zihnindekileri merak ediyorum.

Eylül’ün ardından Evrensel’den bir yazı istemişlerdi, orada da yazdığım gibi kafamı kurcalayan “kötülüğün sıradanlığı” meselesi. Heteroseksizm LGBTİ de dahil herkesi, hepimizi şekillendiren ve içimize işleyen bir şey. Eylül’den sonra herkes çok şok oldu. Sanki ilk kez bir trans intihar etmişçesine. Oysa bu o kadar ekstrem, karşılaşmadığımız bir şey değil. Kötülük bütün sıradanlığıyla her birimizin hayatının her alanında duruyor. Buna karşı biz bir şey örgütlemediğimiz sürece oraya düşeceğiz. Heteroseksizmin zehrini her yerden, her hücreden atmak gerekiyor. LGBTİ olmakla da bundan muaf değiliz. Eylül de çok can yakıcı bir meseleydi, çok canımız acıdı ama bununla birlikte şunu konuşmamız gerekiyor. Transların seks işçiliğinin sürekli kayıt dışı olmasından bahsediyoruz,19. yüzyılın maden sektörüyle benzetiyoruz. Bu kadar kayıt dışı, bu kadar esnek, bu kadar sömürüye ve şiddete açık, bu kadar ölümün olduğu bir alan. Bu bir. İkincisi, sürekli ayrımcılıkla karşılaşıyorsun. Bence daha da tehlikeli olanı bu. Bu ayrımcılıkla sosyal destek mekanizmalarından uzaksın, hiçbirine başvuramıyorsun. Sağlık hakkın yok, hiçbir hakkın yok. Şiddeti sağaltacağın alanlar kapalı. LGBTİ hareketi son yıllarda gelişmiş de olsa dayanışma ağları okyanustaki çakıltaşları gibi. LGBTİ’ler çok geniş bir topluluk. Erişemediğimiz, dayanışma ağlarını kuramadığımız o kadar çok insan var ki. Kanserden kaybettiğimiz trans aktivist Ali Arıkan “Dayanışma hayat kurtarır.” diyordu. Şiddet, baskı ve bunun sende yarattığı o seni silme, seni yok etme operasyonunu sağaltmalısın bir yerde. Sana enjekte edilmiş zehri atacaksın, e bu da olmadığı zaman çıkış yokmuş gibi geliyor. Hani Nazım Hikmet’in şiiri vardır ya kullanılır hep “Kadınlar, kadınlarımız... ” diye. Trans kadınlar için de geçerli. Trans kadınlar çok şık duruyorlar mesela insan hakları ihlali raporlarında, soframızda sohbetlerini severiz, ilginçtirler, sıradışı hayatları vardır... Ama görmediğimiz şey trans kadınların mütemadiyen yaşadığı ayrımcılık ve buna karşılık bizim dayanışma denen meseleyi sadece lafta kurabiliyor olduğumuz. Bu hem bir eleştiri hem de bir özeleştiri. Bir de daha önce de bahsettiğim gibi kentsel dönüşümün ilk ayağı olarak seneler içinde oluşan gettoların dağılmasının da etkisi iyi olmadı. Yaşadığımız toplum böyle olunca o gettoların dağıtılması transların dayanışma ağlarını da zayıflatıyor, onları yalnızlaştırabiliyor.

> **Heteroseksizmin zehrini her yerden, her hücreden atmak gerekiyor.**

MAKARA KUKARA

Feyhan Güver

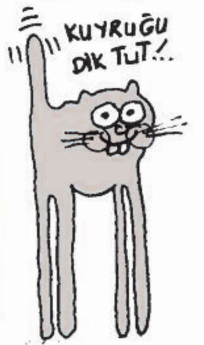

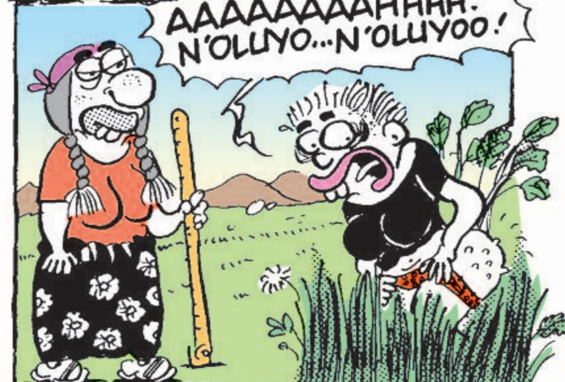

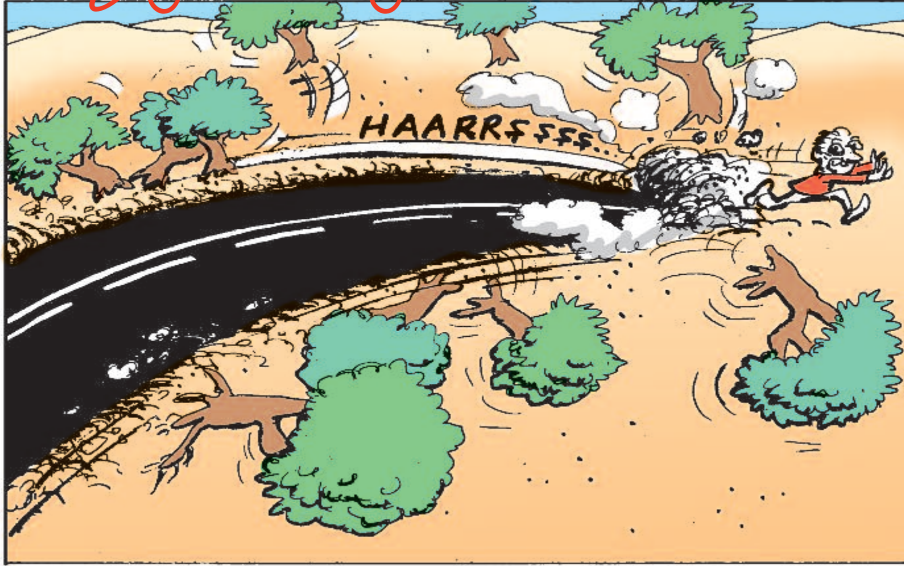

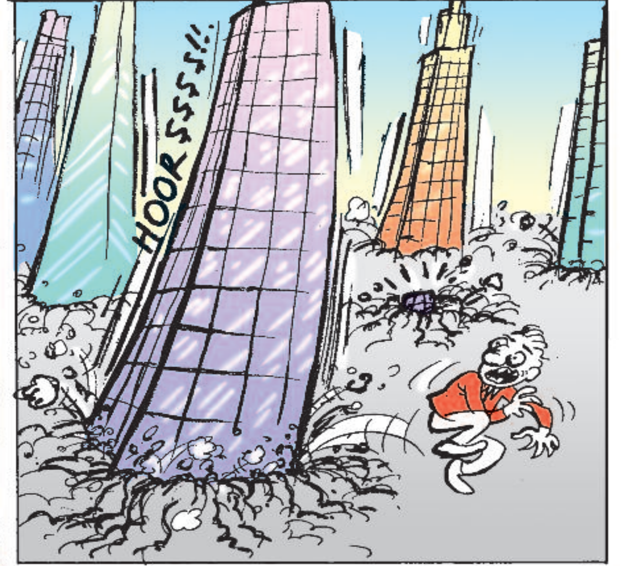
Ayça Çalkoparan

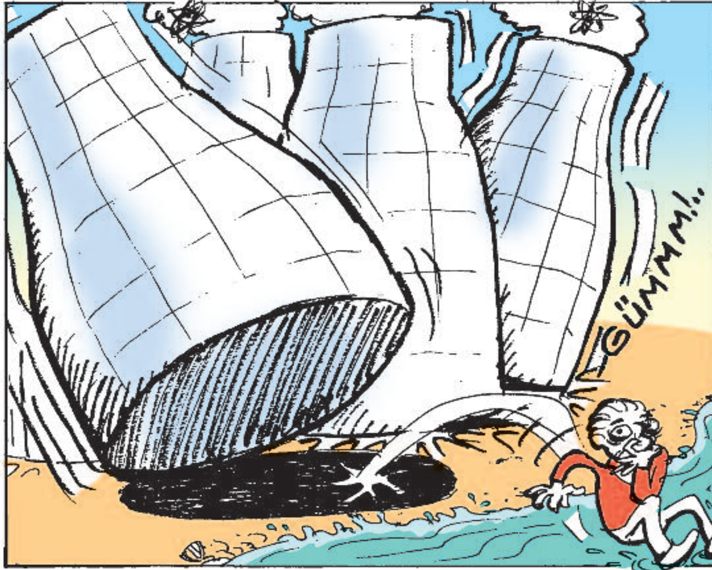

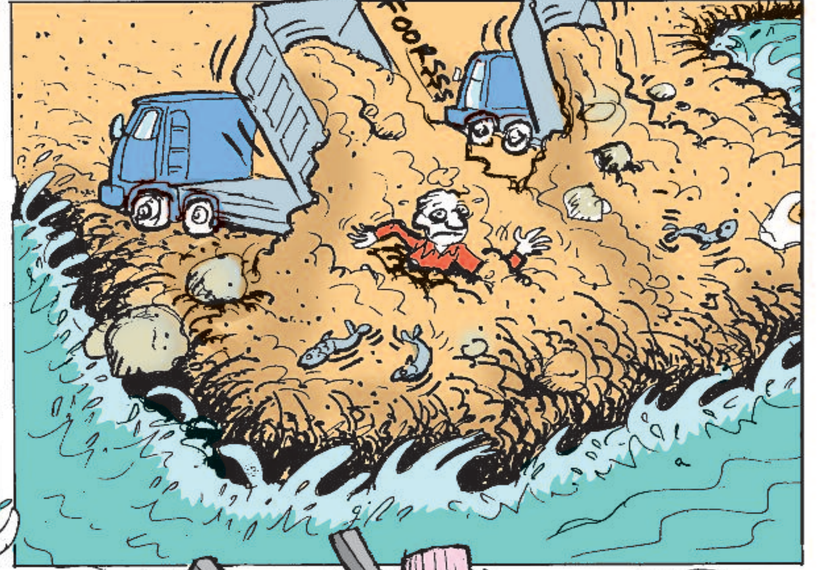
Size de oluyor mu?

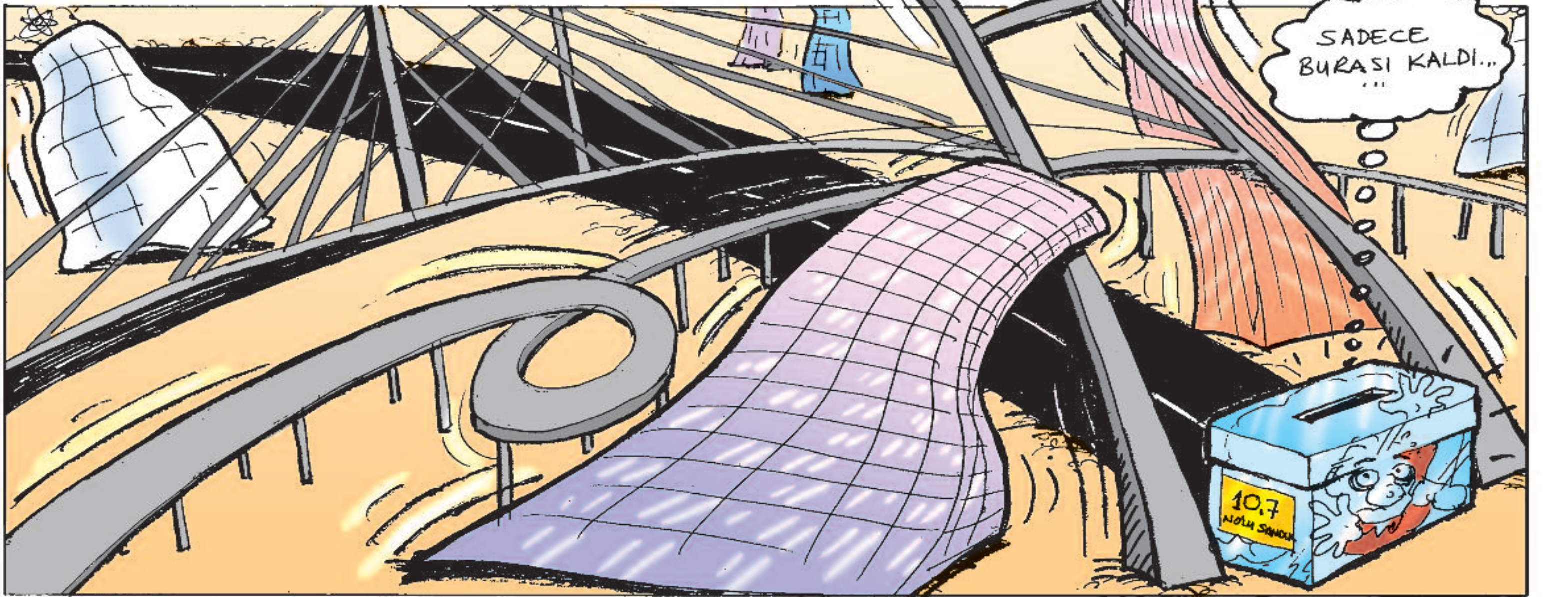
Özgürlüğe Kaçış

- İşte kapı açılma sesi. Eve geldi. Bugün çok sinirli olmasa bari.

+O zaman da avaz avaz şarkı söylüyo bütün akşam. Umarım çok yorgundur hemen yatar.

-Bence hemen yatmaz. Dün izlerken uyuya kaldığı filmi açar kesin. Oradaki adamı çok seviyo.

+Doğru.

-İşte yaklaşıyo. Açacak sanırım... Vazgeçti önce duşa gircek.

+Konuşmuyo bugün hiç kendi kendine. Bi' terslik var zaar.

-İşten gelince ilk 1 saat kendine gelemiyo, bilmiyo musun huyunu sanki...

+Uykusu kaçınca gece gelir söylenir bi ton.

-Ben seviyorum bu kızı ya...

+Nesini seviyosun ya hala?

-Ne biliyim... Uzun uzun beni izlediği anlar heycanlandırıyo beni...

+Haydaa

-Bazen sanki beni anlıyormuş gibi bakıyor gözlerime...

+Buzluğuna mı?

-Gözlerime...

+Tamam işte buzluğuna.

-Dur dur duştan çıktı. Şimdi çıplak çıplak gelip beni izleyecek yine bi' saat. Geliyo. Geli..

+Eve gelirken bi'şey almamış ki oğlum, yine senin suçunmuş gibi azar işitceksin.

-Yok geçen haftadan kalma köfteler var gözlerimde, onları bulunca sinirlenmez.

+Buzluğunda yani?

-Gözlerimde.

+Heh buyur geldi işte çıplak çıplak. Tövbe tövbee... Ben bakmıyorum size hadi.. Hadi hadi..

-Yaaaaaaaa :) ay ahahahahahaha ahahahaha her yerimi yokluyo yine eheheh ahahah yok yok meyve yok bakma hiç oraya boşuna ahahaha gıdıklanıyorum... Gözlerime bak gözlerime...

-Bakmadan kapattı gitti :(

+Ben diyorum panpa bi terslik var bu akşam bunda.

-Işıkları da kapattı :(

+Uyuyalım hadi o zaman.

-Sen uyu... Ben biraz ses çıkarcam, gelip gözlerime bakar belki...

+Anla artık olum, sen buzdolabısın, o insan, bunları daha önce kaldığın evde de yaşamıştın... Duygularını karıştırma iş hayatına... Hem aramızda kalsın, şu mikrodalga fırın seni kesiyo bütün gün. Ayıksss...

-Hadi be? Valla mı? Açıkçası Ayça'dan biraz sıkılmıştım zaten.. Yani alışkanlığa dönmüştü artık. Sonumuz yoktu zaten bizim...

+Ya uyu hadi ruh hastası.. Size de eve geldiğinizde tüm eşyalar bütün gün birbirleriyle konuşuyormuş da siz gelince susuyorlarmış gibi geliyor mu?

Ben özellikle çamaşır makinesi ve buzdolabından çok kıllanıyorum. Yerlerini değiştireceğim onların.

Sevgilerimlen,
Ayça Çalkoparan
Ayçal da derler.

Zehra S. Azbay

İLK GECEDEN VERENLER DERNEĞİ

İlk geceden veren kızların, evlenme olayına meyilli oldukları bilinmektedir. Genellike kendilerine bile itiraf etmedikleri bu durum, onları gergin ve hırçın hale getirir. Odaklanamama, tek seferde anlayamama, çene düşüklüğü, boş beklenti ve aşırı yemek gibi ortak eylemler, adeta hırçınlığın esin kaynağıdır.

Buna karşı kızın ilk geceden vermesi her erkeğin rüyasını süslemektedir. Ve fakat her erkek ilk geceden kazandığı round'la nikah masasını unutma meyillindedir. Eğer elmas değerinde kukin yoksa, hırçınlaşmasan iyi edersin aslında.

Diyelim ki, şeytanla tavla oynadın ve kaybettin. Yine de elmas değerinde bir şeye sahip olduğunu düşünüyor ve o lanet olasıca round'u kazanacağına inanıyorsun. Allah ne verdiyse ringe çıkıyor, herifin ağzını burnunu dağıtıyorsun. Senden kaltağı yok, o kadar eminsin ki o kadar olur. Sonra da ringi terk edip havalı havalı işine gidiyorsun. Yemeğin pişip pişmediğini ne zaman anlayacaksın? Kazanıp kazanmadığını anlamak için ne kadar süre lazım?

Yanıt veriyorum; 72 saat.

Yapılamayan araştırmalara göre, erkek beyninin uçkuru ve kalbiye senkronizasyon sağlaması için 72 saate ihtiyacı varmış. Bu sürede göt korkusundan kendini kapatırmış. "Ne oldu lan öyle dün gece, üzerimden kamyon mu geçti acaba, oha karı ne kadar cool" diye düşünürmüş. Yani, ertesi gün aramazsa, sakın arayıp kendini rezil etme. Bir saniye dur anasını satayım.

Işler yolundaysa 72 saat içinde bir mesaj gelmesi muhtemel. Bu mesaj; slm, nbr, özledim seni, yemek yiyelim mi, annen nasıl oldu gibi geniş kategorilerde baş gösterebilir. Annem ne alaka diyebilirsin, deme. Onun ne dediği mühim değil çünkü. Maksat iletişmek. Basite indirge her şeyi. Ota boka o kadar anlam yükleme.

Pekala, mesaj geldi veya aradı, içeriğine bakmadık, iletişim sağlıyoruz ama hangisi sağlıklı cevap? Yanıt veriyorum; hiç biri. Elalemin kafasını s.tiğin bütün coşkunun elinde patlaması 72 saat içinde iletişim kurup kurmadığına bağlı. Öyle. Içeriği mühim değil çünkü. Erkekler bizim kadar düşünmüyor çünkü. Onları suçlamıyorum...

Onu deme, bunu deme, bu deveyi kim güdecek peki? O da basit. Istersen ilk gecede, istersen son gecede veriş, ilişkinin akıbeti erkeğe bağlıdır. Adam ancak seninle olmak isterse OLUR. Zaten protföyüne şöyle bir baksan kendin de görürsün; ilişkilerinin lokomotifi hep erkekti!

“Yalan” derhal vergiye bağlanmalı

Katina Karanikola

Operasyonları önceden haber vermesiyle bilinen ama hiçbir şekilde bulunamayan Fuat Avni’ye benzer bir fenomen Gökçeada’da **Ada Kargası** lakabıyla sanal alemde lodos gibi esiyor. Adada bir de karşı Yunan Adaları’ndan hava sahamızı sinek ihlal etse anında işgal haberi yapan kahraman bir, yerel gazetecimiz var ki breh, breh...Kalemi eline almasın...Aldı mı patlak su borusundan akan bulanık su gibi bir çok insanın midesini bulandırıyor. Bu zat-ı muhtereme göre bizim sanal Ada Kargası “dış mihrakları, İstanbul’daki kimi züppeleri, diaspora denen **“ terör örgütünü (!)”** ve kiliseyi maşa gibi kullanarak adada yaşayan Türkleri kovmayı amaçlıyormuş... Adanın geleceğini dizayn etmek için kapalı kapılar ardında sinsice çalışıyormuş... ”muş...muş...muş. Dahası tüm bu vatan hainlerinin kimliğini bir bir tespit etmiş, pek yakında açıklayacakmış! (aylar oldu hep aynı nakarat..yalan üstüne yalan, iftira üstüne iftira). İnsanı hayretler içinde bırakan birbirinden ilginç haberleriyle ve komplo teorileriyle neler yazmadı neler! “ Derin!” konulara değinerek mizah dergilerini aratmıyor. Bir keresinde kadim Aya Marina kilisesinde “korsan ayin” yapıldığını öne sürdü. Bu dinin bir mensubu olarak “korsan ayin” terimini pek anlayamadım. Roma döneminde Hristiyanlık resmi bir din haline gelmeden önce katakomplarda mağaralarda gizli dua yaparken yakalanıp aslanlara atılan ilk Hristiyanlar aklıma geldi, birden ürperdim. Yetmedi, “ kimi Türklerin sebepsiz yere Rumları sevdiklerini” haber yapıyor ve de kınıyor. Ah Panagia mu*! Zaten sebepsiz yere sevmek gerçek sevgi değil midir? Rica ederim kimse beni her hangi bir sebeple sevmesin. Bitmek bilmeyen anekdotlarından birinde beş vakit namazını kaçırmaksızın kılan, bir oruç bozduğunda kaza orucunu tutan, zekatını eksik etmeyen, münevver bir kadın hocamızı öğrencilerine Hristiyanlık propagandası yaptığını da yazıverdi bir çırpıda. Ve buna benzer akla hayale gelmeyecek nice senaryoları bitmek bilmiyor. Görevinde Hercule Poirot’u gölgede bırakan gazetecimiz nihayetinde birkaç hafta önce son bombasını patlattı. Ruh sağlığını vurgun yemiş dalgıca çeviren şu haberini oksijen tüplerini takıp okuyalım: **“Ada Kargası basit bir sosyal medya grubu değil. Arkasında diaspora, kilise, karanlık güçler var. Bu kişiler Ada Kargası olarak K.K’nın evinde toplanarak deşifre olmamak için Yunanistan üzerinden ağ bağlantısı yapıp Gökçeada’yı dizayn etmeye çalışıyorlar.”** Yukarda ki haberiyle aklınca “Ada Kargası”nı ve avenesini deşifre etti o da maalesef ben çıktım. Böylece bir kez daha beni hedef tahtasına oturttu biricik gazetemizin **Başyazarı!**

Adamızın bu nadide gazetesi 2010’da Rum mezarlıklarında ki mezar taşları kimliği hala belirlenemeyen kişilerce kırıldığında kurgu haberleriyle yeller gibi esmiş mangalda kül bırakmamıştı. İddiaları şunlardı: **“ Mezar taşlarının kırılacağından haberdar olduğum veya organize ettiğim... Sabah sekizde sağlam kırıldı mı diye kontrole gittiğim... Kırıldığından emin olunca mezarlıktan bağırarak çıktığım...Hemen akabinde Yunan gazete ve televizyonlarında son dakika haberi olarak çıktığı...Haberlerde Gökçeada’da ki mezarlık resim ve görüntüleri yer aldığı....Bu haber ve resimleri servis edenin “on parmağında on marifet, saygın bayan Katina Karanikola’nın olduğu... Türk makamlarına haber vermeyi akıl etmezken mal bulmuş mağribi gibi Yunan medyasına haber saldığım. Hatta Yunan gazetelerinden birini öncesinden adaya getirtip hali hazırda beklettiğim. Ve bütün bunları Devletimizi ve milletimizi köşeye sıkıştırmak, için yaptığım....”** Tüm bu korkunç, düzmece haberleri yapıp başıma çorap örme senaryoları yazarken gazetesine fotoğrafımı koymayı da ihmal etmedi. Ya tutarsa! Ama evimin adresini yazmayı akıl edemedi.... Bu tuhaf ve nedenini anlayamadığım, şahsıma yöneltilen linç kampanyasını anlamakta ve sinirlerimi sağlam tutmakta çok zorlandım. Yargı süresince ağır psikolojiyle sorunlar yaşadım. Adeta sokağa çıkamaz olmuştum. Sanki tüm gözler üzerimde, tüm parmaklar “İşte vatan haini” diye beni gösteriyordu. Yalan haberlerinden dolayı yargılanıp ceza alan bu şahıs ara sıra ufak tefek tacizlerini sürdürdüyse hiç aldırmadım, gülüp geçtim. Gelenek haline getirdiği yalan ve mesnetsiz iddialarını halen sürdürmeye ve beni taciz etmeye, hedef göstermeye devam ediyor. Yalanda sınır tanımayan bu zat yalan ve kurgu haberler yaptığını kendisi de mertçe itiraf ediyor. Savcılığa son şikayetimde, savcıya verdiği ifade de casus K.K nın hayali bir kişi olduğunu söyleyerek kendisini savunmuş. Halbuki birkaç sayı öncesinde adımı soyadımı yazarak “Ada kargası” olduğumu yayınlamıştı. Şahsıma yöneltilen şiddeti, öfkeyi, kini açıklayamıyorum..Sebebi kadın olmam mı yoksa çok affedersiniz Rum olmam mı? Bana karşı sevgi dolu yayınlarıyla! on ikiden isabet ettirmeye başarılı olup olamayacağını zaman gösterecek diye düşünüyordum ki: Bir bomba daha patlattı, gülmekten göbeğimi çatlattı. Zira oklar başka tarafa yöneltti. Şimdilik “Ada Kargası” ben değil, eski ilçe AKP başkanıymış.

Üst akıl Hocamız diasporayı bir terör örgütü, Ada Kargasını şeytani faaliyetler içindeymiş gibi göstererek kini, düşmanlığı, nefreti yaygınlaştırarak suç işlediğinin farkında mı acaba? Öyle bir üst akıl ki! Beş gün sonra olacak olayları, önceden bilip fotoğraflarıyla yayınlıyor! Şu adamın burnunun büyüdüğünü görmek nasıp olacak mı?....Ah bir görebilsem.

*Meryem Anam

Melda Onur

A'dan Z'ye... Gezi'den önce, Gezi'den sonra...

AKP pek rahattı, fena sarsıldı. Bakmayın siz “acımadı kii acımadı kii” arsızlanmalarına.

BDP (HDP) önce vardı, sonra yoktu, sonra yeniden vardı. Merkez, Ada, Dağ'a göre.

CHP hep rahattı, hala durumu analiz etmekte. Vakit var nasılsa.

Çarşı herşeye karşıydı. Şimdi Çarşı'nın karşı olduğu herşeye herkes karşı.

Devrimci müslümanlar merak konusuydu; şimdi nerdeler?

Ekoloji bir grup çevrecinin söylemiydi; şimdi Anayasası dillerde.

Fetullah Gülen ve medyası nerdeydi, şimdi nerde.

Gençlik eleştirilerimizdeydi, şimdi övgülerimizde.

Ğ ezikti, Hülöğğğ ile star oldu.

Hayvanlar hep acı çekti; acıları daha görünür oldu.

Istıran vatandaş yoktu, var edildi.

İstanbul mahalleleri birbirinden kopuktu, bağlandı.

Jin Jiyan Azadi'yi herkes öğrendi.

Kürtler “niye geldi”den, “Kürtler nerede”ye geçildi.

LGBTI anaakımın içine girdi, daha da geri dönüş olmaz

MHP kendi yoktu, fikirleri geldi

Nefret iktidarın melzemesiydi, sonra yapışkanı oldu.

O... harfi renksizdi, bir gün üstü morlarla çizdiler, Ç ile birlikte.

Özgül Ağırlık kimyadaydı, siyasete girdi.

Polis İmdat vardı; İmdat Polis oldu.

Q yoktu, K'ye eşbaşkan oldu.

RTE'nin dış cephe boyaları TOMA'ların sularıyla aktı gitti.

Siyasetin ekseni kaydı, hala bel ağrısı çekiyor.

Şehitlerimiz ölümlüydü, ölümsüz oldu.

Taksim biryerdi, heryer oldu.

Umutlar artık hiç kırılmayacak şekilde güçlendi.

Ülke dayanışma ağlarıyla birbirine bağlandı.

Vegan hareket vardı; herkes vegan olmak üzere (tehlikenin farkında mısınız :)

W internetin simgesiydi, whatsup'ın sembolü oldu, bir de Gezi kompozisyonu var ki efsane oldu.

Y harfi Yandaş, Yalaka, Yancı ile anılmaktan kurtulup Y kuşağı ile gönüllerde yer etti

X bir çarpı oldu, iktidarın üstüne düştü.

Zello ile darbe iddiası Nazlı Ilıcak'ı bile Gezici yaptı.

canan karatay

Hollanda'dan yürüyerek gelen kadın Bursa'da tacize uğradı, kolu kırıldı.

HOLLANDA →
← FRANSA
ROMANYA ↓
TÜRKİYE

İpek Özsüslü

İPEK'İN MUTFAĞINDAN PRATİK BİLGİLER

Siz de mi soğan doğrarken benim gibi hüngür hüngür ağlayanlardansınız? Artık ağlamaya son!..

Soğan doğrarken şnorkel takın! Bırakın soğanlar ağlasın!..

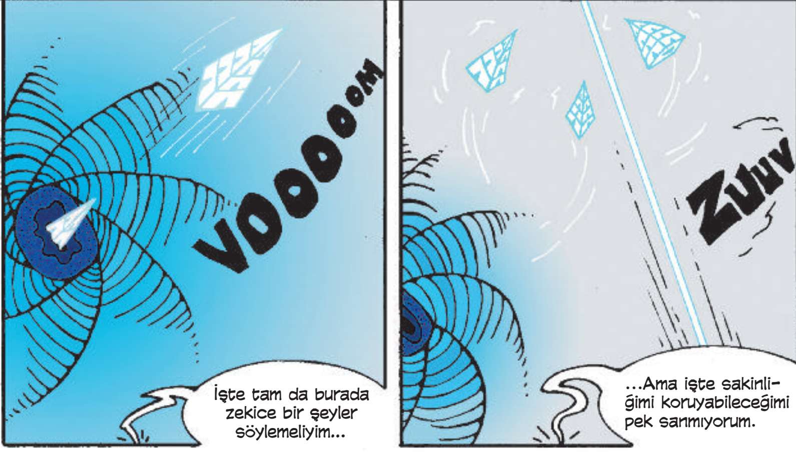

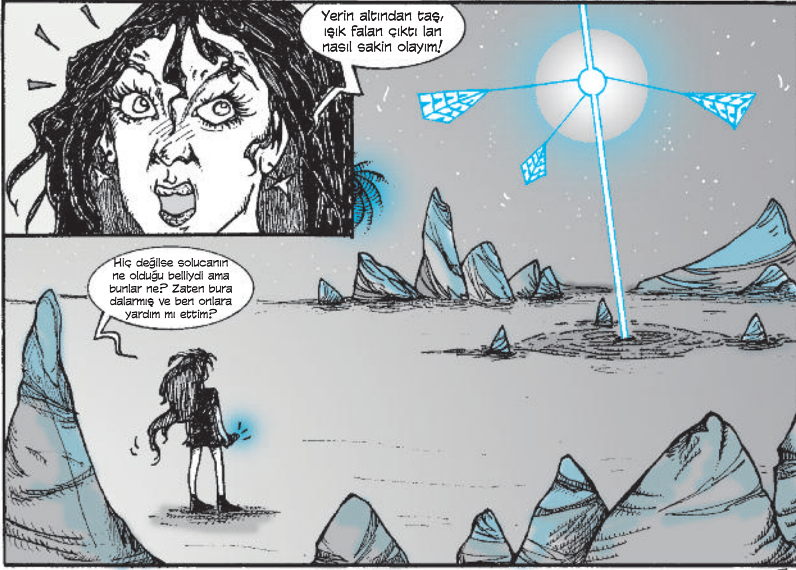
NOSTRADAMUS TÜRKİYE...

PAPATYA

SİBEL BOZKURT

→

Meksika'da Mısır Devrimi

"Dünyanın kurtarılmaya ihtiyacı yok, bizim var..."

Xiuhtezcatl Martinez

Her şey 7 bin yıllık mısır tohumlarının köleleştirilmesiyle başlamıştı. Sanayi devrimi ve kapitalizm söz konusu olduğunda, geçmişimizde iki sembolik an var; petrolün keşfi ve mısırın temel sanayi ürünü olarak üretilen her ürünün hammaddesi halini alması. Bu iki sembolik an, hayatımızı kökten değiştirdi.

Mısır, aslen Amerika kıtasının yerli bitkilerinden biri. Amerika İspanyol kaşifler tarafından keşfedildiğinde kaşifler, kıtada yaşayan yerlilerin birincil derecede önem verdiği gıdanın mısır olduğunu gördüler. Güney Amerika için patates neyse, Kuzey Amerika için de mısır oydu. Ya da şöyle söyleyelim; Akdeniz için zeytin neyse, Amerika için de mısır o kadar değerli ve hayatiydi; kaldı ki hala öyledir.

Meksikalıların yaklaşık olarak 7000 yıl önce yabani bir bitki olan mısırı gıda olarak kullanmaya ve zaman içinde de geniş alanlarda mısır tarımı yapmaya başladıkları sanılıyor. İspanyollar, kadırgalarını Amerika sahillerine yanaştırana kadar "eski dünya"nın tatmamış olduğu bu lezzetli sebze, bugün Amerika kıtasının yarısından fazlasının en büyük besin kaynağı. Gıda sanayii içindeki kullanım alanları göz önüne alındığında ise, dünyanın bel bağladığı iki sanayi gıda hammaddesi üründen biri (diğeri de soyadır).

Koloni döneminden sonra mısır ABD'de de ekilmeye, biçilmeye ve Amerikan sofralarında baş köşede yer almaya başladı. Ancak ihtiva ettiği şeker ve nişasta yüzünden, her bir şeyin sanayi versiyonunu satmaya başlayan gıda sanayiinin hemen dikkatini çekti. Yaklaşık 50 yıl içinde mısır, gıda sektörünün en önemli gıda hammaddesi halini aldı. Genetiği değiştirilmiş mısırdan elde edilen ve yüksek fruktoz içeren mısır şurubu; kahvaltılık gevreklerden çerezlere, krakerlerden bisküvilere, et lezzet harçlarından bulyonlara, asitli içeceklerden fabrikasyon ekmeklere, bazı "doğal" sodalardan frappuccino gibi lüks cafe kahvelerine kadar pek çok farklı üründe kullanılıyor. Tüm bu gdo'lu mısır da en çok Amerika kıtasında üretiliyor elbette.

Amerika, açık ara dünyanın en büyük mısır üreticisi ve satıcısı. Hatta Amerika (özellikle ABD ve Meksika), Çin'in ürettiğinin iki katı kadar mısır üretiyor. Bizzat **EZLN** (Zapatista Kurtuluş Ordusu) ve **Zapatista** hareketinin doğmasına sebep olan **NAFTA** (Kuzey Amerika Ticaret Anlaşması) anlaşmasından sonra

Meksika, gdo'lu mısırın en önemli üreticilerinden biri haline geldi. NAFTA anlaşmasından önce Meksika'da yerli çiftçiler, yerli ve doğal tohumlarla mısır üretiyorlardı. İrili ufaklı büyüklükte topraklara sahip bu yerli çiftçilerin ürettiği mısır, Meksika'da yetiştirilen toplam mısırın üçte ikisini oluşturuyordu. Ancak 90'ların başından beri Meksika'nın toprakları çiftçilerden alındı ve çok uluslu şirketlere satıldı. Şimdilerde o topraklarda bisküvilere hammadde olsun diye gdo'lu mısır yetiştiriliyor. Tıpkı Türkiye'de olduğu gibi

kalan bir avuç bağımsız çiftçinin de her yıl hibrid tohum satın alması ve onu ekmesi yasal olarak zorunlu. Yerli ve doğal tohumları ekmek ve o tohumlarla tarım yapmak ise yasak.

Kendi iklim kuşağı içinde tam bir tarım ülkesi olan Meksika sadece 20 yıl içinde, kendi topraklarını gdo'lu mısır tarımına açmış olduğu için, gıdasının yüzde 45'ini ABD'den ithal eden bir ülke halini aldı. Bu dönemde gelmiş ve gitmiş olan Meksika hükümetlerinin tarım politikaları yerli çiftçiyi gerçek anlamda bitirdi. Meksikalı çiftçiler, Bir zamanlar kendi tarlaları olan topraklarda, şimdi birer mevsimlik işçi gibi, gdo'lu mısır ekiyorlar. Ayıca şuanda ülkenin yarısı yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Meksika **OECD** raporlarına göre, gelir adaletsizliği konusunda da başı çeken ülkelerden biri.

Amerika kıtasında neo-liberal talanın farklı boyutları var. Amazon bölgesinde nehirlere HES yapmak, havzanın aşağısında yağmur ormanlarını keserek kahve ve şeker kamışı ekmek, Meksika cagıllarında maden aramak ve verimli topraklarında gdo'lu mısır yetiştirmek bunlardan bazıları. Üstelik bu kıta, 100 yıldan fazla bir süredir ABD'nin kapı komşusu olmanın bedelini ağır bir şekilde ödemeye devam ediyor. Bu bedel listesinde en büyük pay Meksika'nın zira Meksika ABD'nin arka bahçesine adım atarken ayak bastığı arka avuludur.

Meksika hükümeti 90'lardan beri çok uluslu şirketlerin sanayi tarımına olanak veriyor, ama 2010'dan sonra milyonlarca hektar alanı çok uluslu şirketlerin emrine veren ve yeni tip tarıma da olanak sağlayan anlaşmalar yaptı. En son 2013 yılında 15 farklı yeni izinle, Kuzey Meksika, ABD'nin gıda şirketlerinin mısır tarlası halini aldı. Bu izinler, deneysel

aksoyezgi@gmail.com

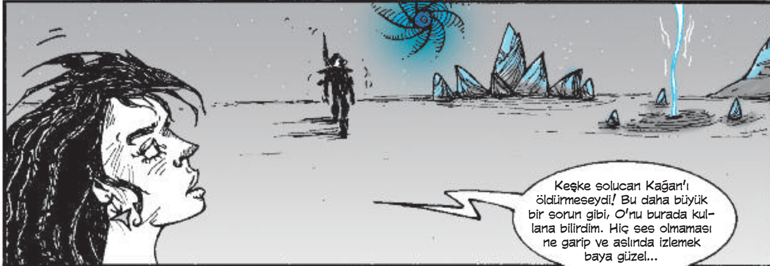
Ezgi Aksoy

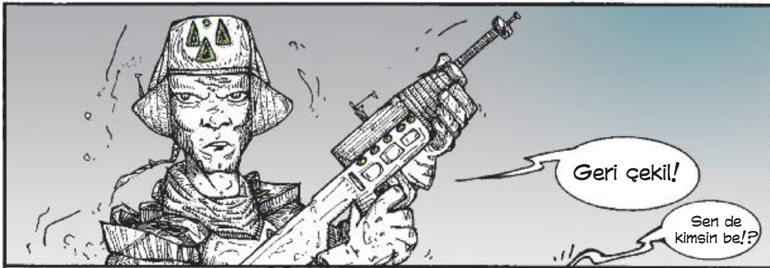

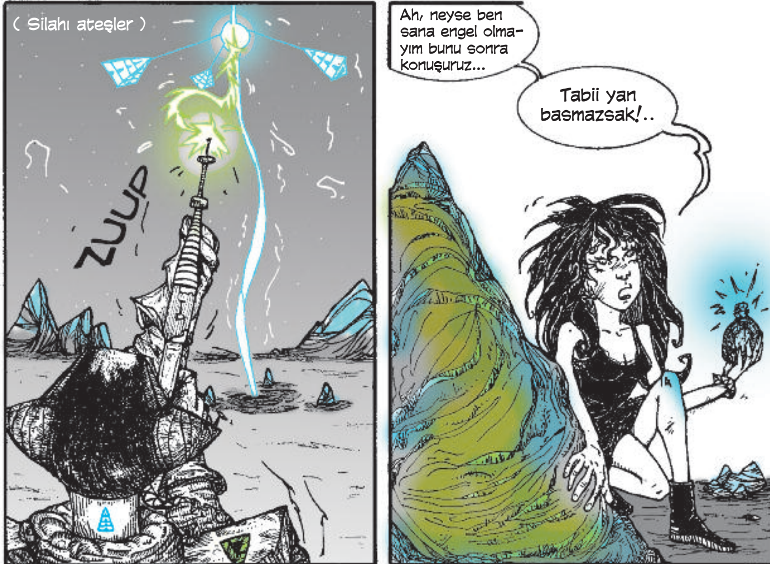
tarıma da izin veriyordu. Bu da bu alanda ekim yapacak şirketlerin Meksika'ya deneysel labratuarlar kuracağı ve kendi ülkelerinde deneyemedikleri yeni nesil gdo'lu mısır tohumlarını üretecekleri anlamına geliyordu. Üstelik bu şirketler, Meksika'nın çok enteresan noktalarına da konuçlandılar...

Mesela Meksika'da gdo'lu mısır yetiştirilen en önemli bölgelerden biri **Sinaloa**. Burası aynı zamanda Meksika'nın en büyük ve tehlikeli uyuşturucu kartellerinden olan **Sinaloa Karteli**'nin de ana vatanı. Yani Sinaloa'nın bir kısmında uluslararası sermaye gdo'lu mısır yetiştirirken (yaklaşık olarak 700 bin hekrarlık bir alanda), bir kısmında Sinaloa karteli esrar yetiştiriyor. Bir kısmında uluslararası sermaye labaratuarlarda gdo'lu mısır türleri denerken, Sinaloa kartelinin lab'larında kristal meth üretiliyor.

Oysa sadece Meksika'da 60'tan fazla doğal mısır cinsi ve binlerce farklı yerel mısır tipi var. Bu farklı cins mısırlar, 7000 yıl içinde yerli çiftçilerin emeği ve de doğal seleksiyonla oluşmuş ve varlığını sürdürmüş tohumlar. Meksika yerlileri, tüm doğal ve gdo'suz mısır tohumlarının 7000 yıl önce toprağa ekilen tek bir mısır koçanından zaman içinde oluştuğuna inanıyorlar. Çok uluslu sermayenin ve gıda sanayiinin yapmak istediği ise, bu mucizeyi yok etmek...

Gdo'lu Tortilla İstemiyoruz!

Meksika'da yetişen doğal mısır, sadece Meksika'nın değil dünya gezegeninin de zenginliği. Bunun farkında olan ve doğal mısır tohumlarının tamamen yok olmasına gönlü razı olmayan bir grup çiftçi ve doğa hassasiyeti taşıyan aktivist, 2013 yılında bir manifesto yayınladılar. Zapatistalara hem coğrafi anlamda hem de düşünsel anlamda yakınlığı ile bilinen **Oaxaca**'da imzalanan bu "**Mısır Manifestosu**"nda Meksika Hükümetinin gdo'lu mısır

üretimine derhal bir dur demesi için bir çağrı yapılıyordu.

Oaxaca'da halka duyurulan mısır manifestosu ile aktivistler 2013 yılını "**genetiği değiştirilmiş mısırla mücadele ve direniş yılı**" ilan ettiler. Yasalara göre suç olmasına rağmen, gizli bir hazine gibi özenle saklamış olan doğal mısır tohumlarını ekerek direnişi başlattılar. 2013 yılından beri bu anlamda pek çok eylem oldu. Biz Haziran Direnişi ile ağaçların kesilmesine ve diktatörlüğe direnirken, Meksika'da da pek çok insan doğal mısır için eylemdeydi. Bu süre zarfında açlık grevleri, direnişler gerçekleşti. Hükümete yazılan ve gdo'lu mısırın Meksika'da ekilmesinin önüne geçilmesini talep eden açık mektubu ilk ay içinde 44 binden fazla Meksika vatandaşı imzaladı. Meksika'nın mısır direnişine pek çok Latin Amerika ülkesinden de destek geldi. **Bolivya, Venezuella, Honduras** ve **Arjantin**'den yerel çiftçi sendikaları ve komisyonlar direnişi desteklediklerini açıkladılar. Gdo'lu mısırın "yeni kolonicilik" için büyük önem taşıdığı ve tekrar doğala, "toprağın çocukları" diye adlandırılan doğal tohumlara dönmenin gereği söylendi. Belki de tüm bu direniş ve değişim çağrısı içinde en önemli an, Meksika ve Maya yerlilerinin sakladıkları yerlerden doğal mısır tohumlarını çıkardıkları ve yeniden toprakla buluşturdukları andı.

Şehirlerdeyse bu hareket "**gdo'lu tortilla istemiyoruz**" sloganıyla hayata dahil oldu. Türkiye'deki lavaşın mısır unu ile yapılanı olarak adlandırılabilecek tortilla, bir tür ince mısır ekmeği ve Meksika mutfağının temel direği.

Gdo'lu mısıra karşı başlatılan direnişin üstünden iki yıla yakın zaman geçti. Meksika'daki çok uluslu şirketlerin tarlalarında bir azalma henüz yok. Ancak buna rağmen artan başka şeyler oldu. Meksika ve hatta Latin Amerika toplumunda gdo'lu mısıra dair bilgi ve bilinç arttı. Yerli çiftçilerin başlattığı bu hareket, gerçekten de toplumda destek gördü. Birbiri ardına gdo'suz doğal mısır tohumlarıyla tarıma başlayan çiftçiler oldu. Oaxaca'da sadece kadınlar tarafından ekilen ve sadece kadınların çalıştığı doğal mısır tarlaları var mesela. Doğal mısır ekicileri insiyatifi kuruldu. Elbette sayıları ve ektikleri alan az, ancak hiç kimse neo-liberalizmle savaşın birkaç yılda kazanılabileceğini düşünmüyor zaten.

Anti-gdo hareketi, gdo hayatımıza girdiğinden beri var. Üstelik Meksika'daki anti-gdo hareketi bu anlamda ilk ya da öncü değil. Ancak Meksika'daki anti-gdo hareketini diğer anti-gdo hareketlerinden ayıran bir şey var; mısırın gıda sanayisinin temel taşı olması... Gıda sanayii bir kule ise, en alttaki yapı taşı mısırdır ve gdo'lu mısırı çeker alırsanız, tüm gdo'lu gıda sanayii çöker. Bu bağlamda, Meksika'nın mısırından gdo'sundan bize ne demeyin. Her şey bir yana, mısır manifestosunda da dedikleri gibi gdo'lu mısır taşıyan rüzgara ket vuramazsınız. Belki doğal rüzgarlar Meksika'dan Türkiye'ye gdo'lu mısır tohumları taşımaz, ancak uluslararası sermayenin talan rüzgarları çoktan gdo'yu kapımızdan içeri, soframıza ve aşımıza soktu bile...

Mısır Manifestosu

Meksika Federal Hükümetine, Meksika Halkına,

Gdo'lu mısır tohumlarını en az 20 yıldır hem Meksika'da, hem diğer ülkelerde deneyimledik ve gördük ki gdo'lu mısırdan elde edilecek tek bir teknolojik, ekonomik ya da etik fayda yok. Buna rağmen Kuzey Meksika'da 1 milyon hektar alana daha ticari gdo'lu mısır ekilmesi planlanıyor. Oysa gdo'lu mısırın insan sağlığı, biyolojik çeşitlilik ve kültür üzerinde derin ve tehlikeli etkileri var.

Ticari şirketler, utanmadan ve doğal kaynakları yağmalayarak, hatta insan yaşamını hiçe sayarak karlarını ve gelirlerini yükseltmeyi düşünüyorlar. Varlığının gıdanın sanayileştirilmesine adayan uluslararası sermayenin Meksika'daki adımlarında devletteki yozlaşmanın ve organize suçun da (Meksika'daki uyuşturucu kartelleri kast ediliyor) etkisi var.

Meksika'da ekilen gdo'lu mısırın diğer yerli türlerle etkileşime girmesi, genetiği değiştirilmiş mısırın diğer türlere de etki etmesi söz konusu olabilir. Zira rüzgara ya da polenleşmeyi sağlayan böceklere ket vuramazsınız. Daha da kötüsü, taşıma sırasında gdo'lu mısırla yerli mısır karışabiliyor ve bu en sonunda tüm mahsüllere bulaşmasına neden olabilir.

Bu nedenledir ki Meksika Hükümetinin Meksika sınırları içinde yetiştirilen tüm gdo'lu mısır üretimini yasaklamasını talep ediyoruz. Ayrıca Meksika sınırları içinde deneysel gdo'lu mısır ekimine ve yeni gdo'lu mısırların ekiminde pilot bölge olmayı da reddediyoruz. Ve neticede Meksika'nın gdo'lu mısırdan arındırılmış bir ülke olduğunun ilan edilmesini talep ediyoruz.

Devletin gdo'lu ürün yetiştiren ve tarımsal kimyasallar üreten çok uluslu şirketleri korumak adına çiftçileri, küçük üreticileri ve tüketicileri feda etmesini reddediyoruz.

Gezi'nin 'Sapanlı Teyze'si Emine Cansever:

'Konu komşu hepimiz çeteyiz, emekli çetesi...'

Gezi Direnişi sırasında sapanlı görüntüsüyle büyük bir sevgi kazanan ve 'Sapanlı Teyze' olarak tanınan kişi 54 yaşında bir kadın. Adı Emine Cansever. Emine abla, Gülsuyu'nda öldürülen Hasan Ferit Gedik'in cenazesi sonrası gözaltına alınarak Bakırköy Kadın Cezaevi'ne gönderildi. Üç ay tutuklu kaldıktan sonra, tutuksuz yargılanmak üzere tahliye edildi, mahallesi Gülsuyu'da davul ve zurnalarla karşılandı. Biz de tahliyesinin ardından Gülsuyu'daki evine kendisiyle tanışmaya gittik.

Röportaj: **Güleren Eren**

Bir kadın olarak hayatınız mücadelelerle, çalışmaya geçmiş...

Evet, fabrikalarda çalışıyorduk. Babam benimle 3 ay konuşmadı bir kadın olarak işe girdim diye. Sonra onu yıktık, ablam da Tekel'e girdi. Köyümüzün bütün ilklerini ben yaptım. Babam da olsa ikna ederdim, bu yanlış derdim.

Ben de ustabaşıydım, erkek ustabaşı benden daha fazla maaş alıyordu. En son gidip "bu ne iş ya" dedim. Ben ondan daha fazla çalışıyorum o sürekli molaya çıkıyorum. Küfür etme molasına bile çıkıyor.

Çalışan kadınlara nasıl bakılıyordu o dönem?

75'lerde çalışan kadınlara kötü bakılırdı. Onu yıkmak zor oldu. Bizim bi kadın arkadaşı taciz etmiş bir işçi, zaten muhbirlik yapıyordu. Sen bi mektup yaz ona randevu ver süpürge bölümüne gelsin. Biz arkada saklanalım. Geldi. Biz kutunun arkasındayız. Baktık tacize başladı. Süpürgenin hortumuyla katibe yer misin yemez misin... Gidiş o gidiş.

79'da biz bu gecekonduyu yaparken baktım bu geliyor. "Katiip gel" dedim. Beni görünce bi kaçış... "Gel korkma hortumla vurmayacağım kazma sallatıracağım" dedim. Evin temelini kazdırdım ona.

İlk çalıştığım fabrika Kazlıçeşme'de. Mensucat *San.* çalıştım; Bezmen'lerin fabrikasıydı. Kadın çalışanlar çoğunluktaydı çünkü fabrikanın kreşi vardı. Kooperatifi vardı, oradan alış veriş yapardık. Teksif-iş sendikasıyla girmiştik. Üç vardiya çalışırdık. Sosyal haklarımız iyiydi. Ama biz Teksif'i değiştirip DİSK'i getirdik. Şube başkanı İmren Aykut'tu. Pasaklı imren derlerdi.

Eskiden bir işçi emekli olunca yazlığını da alıyordu, dairesini de alıyordu. Şimdi nerde... O zaman mücadele vardı, işveren işçiden korkuyordu. Aman işim aksamasın diyordu...

Ekmeğine aşına sahip çıkman gerek. Yoksa sistem seni eritir. Küçük burjuva zaaflarına yenilen insan devrimcilik yapamıyor.

Nerede büyüdünüz?

Tokat-Reşadiye'de. Yöresel olarak oturduğumuz kasabada faşist çoktu. Milletin

önünü keser döverlerdi. Akrabaları topladım, dedim "bundan sonra okula toplu gidip geleceğiz." Başka yolu yok. Baktılar ki toplu gidip geliyoruz. Dokunamadılar. Biz de onlardan gidip alış veriş yapmazdık, Alevilerden alırdık ne alacaksak.

Sapanı çocuklar yapmışlar. Bir de ben atayım dedim.

İstanbul'a gelişiniz nasıl oldu?

İstanbul'a ilk geldiğimizde 13 yaşındaydım. İlk işim bakkal çıraklığıydı. Babam çok iyi niyetliydi. Cebindeki parasını herkese dağıtırdı. Her hafta bir kitap alırdım; Fakir Baykurt, Maksim Gorki, Tommiks-Teksas okurdük. Değiş tokuş yapardık.

75'te Cevizli'de oturuyordum. Ersen ve Dadaşlar'ın gitaristini faşistler öldürmüştü. O zaman eylemler çok kitlesel olurdu, herkes katılırdı. Ben çamaşır yıkıyordum. Babam ne yapıyorsun emine bırak git yürüyüşe dedi. Babam da politik bir insandı.

Gülsuyu nasıl bir mahalle?

Ben bu mahalleye geldiğimde buralar pislikti. Dişimizle tırnağımızla düzelttik buraları. Herkes birbirini tanırdı. Uyuşturucu işi yoktu.12 Eylül'den sonra çıktı ortaya. Eskiden Alevi kökenli çocuklar pisliğe bulaşmazdı.

Mahallemizde yolsuzluk hırsızlık çok var. Nerdeyse her evde bir uyuşturucu satıcısı var. Bu her yerde problem. Gülsuyu'da öne çıkmasının sebebi, devrimciler bu işe geçit vermemesinden kaynaklanıyor. Esenkent'te bir adam karakola gitmiş, "gelin evimi bahçesinde uyuşturucu satılıyor" demiş. Polisler dalga geçmiş "Git Gülsuyu'nda Halk Cepheliler var, halletiyor onlar" diye..

Akrabalarım korkuyor aramaya, mahalleye gelmeye. Konu komşu hepimiz çeteyiz, emekli çetesi. (Gülüyor)

Fabrikada kadın arkadaşımızı taciz eden adamı süpürge sapıyla dövdük.

Devlet Gülsuyu'nı yıkmak, dönüştürmek istiyor...

Evet, bir de kentsel dönüşüm çıkardılar başımıza. Rezidans dikip duruyorlar. "Sulukule gibi kandırırız bunları" diye düşünüyorlar. Biz dava açtık. Amaç halkı yok etmek. Rezidanstaki kadın da şikayet ediyor; "350 milyon dolara ev aldım gecekondu seyrediyorum" diye. Almasaydın... Bizim burada komşumuzdan, hastamızdan haberimiz var. Siz kapının önüne ayakkabı konunca cenaze çıktığını anlıyorsunuz dedim. Siz çıkın dedim. Yoksul olabiliriz ama onurlu insanlarız.

Hayatınızda sizi etkileyen kimse oldu mu?

Beni özellikle etkileyen bir insan olmadı. Yaşadığım olaylar etkiledi beni. Yoklukla büyüdük. Yılmaz Güney'in Umut filmini izlerken kendi çocukluğum aklıma gelirdi. Fırına gittik, ablamla ekmek istemeye, fırıncı bizi tersledi. Baktım ablam ağlıyor. Dedim abla sen git kız kardeşim vardı küçük onu gönder dedim. Hurda murda bir şeyler toplayıp sattık, eve ekmek aldık. Yıllarca çalışıyorsun karnın doymuyor, bir de bakıyorsun hiç çalışmamış insanlar malı götürüyor. Benim dedem 13 yıl savaşmış, hiçbir şeyi yok. Vehbi Koç'lar savaştan trilyoner olmuşlar.

Mahallemize rezidans dikip duruyorlar. "Sulukule gibi kandırırız bunları" diye düşünüyorlar.

'Örgüt üyeliğinden yargıladılar'

Gezi zamanı sizi sokağa çıkaran şey neydi?

Vallahi ben hep sokaktayım. Eve girdiğim yok ki. Sendika olarak gittik. Çocuğun biri ayağımın dibine düştü hemen sütle temizledim yüzünü.

Sapan?

Sapanı çocuklar yapmışlar. Bir de ben atayım dedim. (Gülüyor) Faşizm yüzünü gösterdi. Kendi halkına düşmanlık gösterdiler. 60 yaşlarındaki kadın arkadaşım plastik mermiyle göbeğinden vuruldu. Hastaneye götürüldüğünde de 125 lira fatura çıkardılar.

Cezaevi günleriniz nasıldı?

İçerde yabancılık çekmedim. Sendikacılıktan tanıdığım arkadaşlarım vardı, öğretmen arkadaşlarım vardı. Bir gittim, zaten avukatımla aynı koğuştayım. İlk gittiğimde fotoğrafım çekilirken gülmeye başladım. Gardiyan ilk defa gülen birini görüyorum dedi.

Rahatsızlığım vardı, şeker ilacımı getirdiler. Bir gün revirin koridorunda bir kadın boynuma sarıldı. "Benim yapmak isteyip yapamadığımı sen yaptın" dedi. Bir yanlışlık var, beni çıkarırlar diyordum.

Sizi neyden yargıladılar?

Beni Gezi'den yargılamadılar. Örgüt üyeliğinden yargıladılar. Devrimci işçi hareketi "Sivas sorumlusu" yazmışlar bir de. Ömrümde Sivas'a 2 kere gittim. İlkinde 6 yaşındaydım.

Sabah 4'te kapı çalındı. Aradılar her tarafı. Çatıları aradılar. Uyuşturucu satıcılarını götürmüyorlar, fuhuş yapanları götürmüyorlar...

Gezi'de neler hissettiniz?

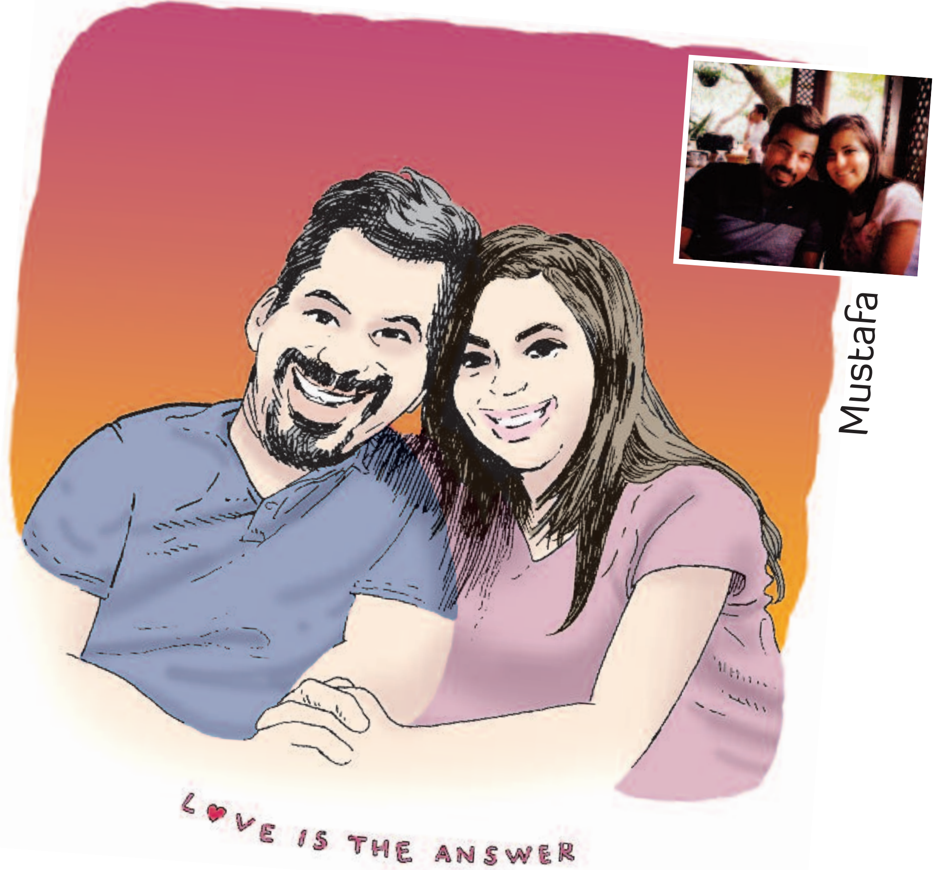
Gezi bir başkaydı. Gençler harikaydı. Gezi'yi yaratan sadece ağaçlar değil, aynı zamanda yoksulluk. İnsanlar dolu. İnsanlar aç. Fabrikalar kapandı, elektrik pahal, her şey pahalı. Gırtlağa kadar bankalara borçluyuz. İşgal sadece topla tüfekle olmaz, ülkemiz emperyalist ülkelerin işgali altında.

FOTOĞRAFINIZI GÖNDERİN KARİKATÜRLERİMİZDE OYNATALIM

bayanyanidergi@gmail.com

Ebru

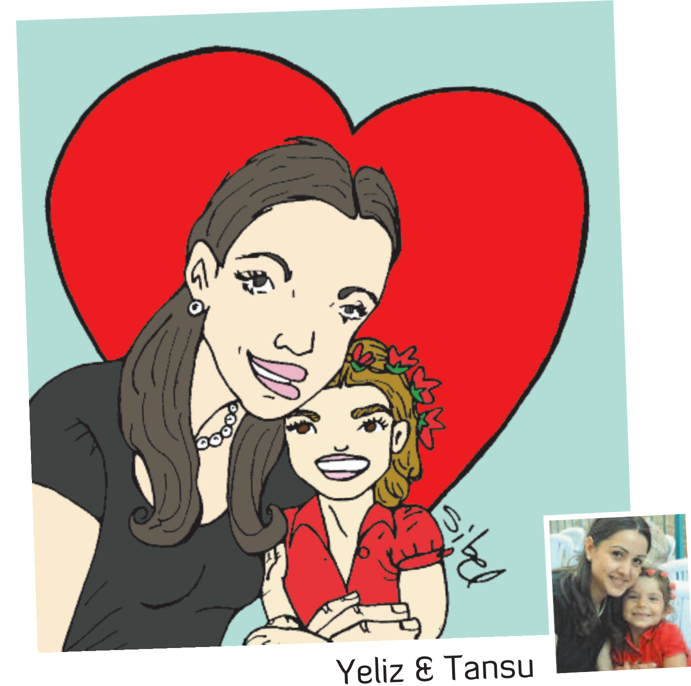
Mustafa

Gözde Malak

Hasan & Masal

Yeliz & Tansu

Asu & Deniz

Firdevs Pelvanoğlu & Derya Livanalıoğlu

Yaşam Koçu Afet

feyhan güver

Tüm Satış Noktalarında

